ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

ΠΡΟΝΟΙΑ

ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ Θ'. ΤΟΜΟΣ Ι'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1919. ΑΡΙΘ. 231

ΕΠΙ ΤΗι ΥΠΟΓΡΑΦΗι ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ

Ἡ πρὸ ἑβδομάδος ὑπογραφὴ τῆς Βουλγαρικῆς Συνθήκης ἀπετέλεσεν ἕνα ἐκ τῶν σημαντικωτάτων σταθμῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους, εἶνε δ' εὔλογος καὶ δικαία ἡ χαρὰ τοῦ Πανελληνίου, διότι δι' αὐτῆς τίθεται τέρμα εἰς τὴν ἄπληστον μεγαλομανίαν φυλῆς, ἡ ὁποία, ἀφ' ὅτου ἐγκατεστάθη ὡς γείτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν τοῖς Βαλκανίοις, ἓν μόνον ὄνειρον ἔθρεψε, πῶς δῆλα δὴ νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν γείτονα καὶ ν' αὐξηθῇ εἰς βάρος αὐτοῦ. Διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῆς Συνθήκης ταύτης, ἐπερχομένης μετὰ ταπεινωτικὴν ἧτταν, ἥτις κατὰ θείαν δικαιοσύνην ἐπῆλθε τιμωρὸς αὐθαδείας, ἣν δὲν ἴσχυσε νὰ δαμάσῃ προηγηθεῖσα κατὰ πέντε ἔτη ταπείνωσις, ἐπανελήφθη ἐξαιρετικῆς αὐστηρίας μάθημα διὰ τὴν Βουλγαρίαν διὰ νὰ ἐγχαράξῃ καλῶς ταύτην τὴν φορὰν ἐν τῇ συνειδήσει της τὰ μαθήματα τῆς γειτονικῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης.

Καὶ εἶνε λυπηρὸν ὄντως, ὅτι ἔθνος καὶ ἀμέσως καὶ ἐμμέσως ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς ὀρθοδοξίας ἀναδειχθέν, οὐδεμίαν παρέλειψεν εὐκαιρίαν ὅπως φανῇ ἀγνῶμον πρὸς τὸν εὐεργέτην. Κατὰ νόμους

τινὰς τῶν νομαδικῶν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ μεταναστεύσεων τῶν φυλῶ ἐξορμήσαντες οἱ Βούλγαροι ἀπὸ τῶν ἐγκάτων τῆς Ἄνω Ἀσία καὶ ἐγκατασταθέντες ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ Χερσονήσῳ τῶν Βαλκα νίων, ἔλαβον τὸ ὕστατον δῶρον τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας κα τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας το Ἑλληνικοῦ Βυζαντίου χάρις εἰς τὰς ἀκαμάτους ἱεραποστολικά μερίμνας τοῦ Μεγάλου Φωτίου, ὑπὸ τὴν αἰγίδα δὲ τῆς Ἑλλη νικῆς Ὀρθοδοξίας ἐν τῷ πολιτισμῷ τούτῳ γαλακτοτροφηθέντε καὶ ἀνατραφέντες καὶ ὁπωσδήποτε ἐμφανισθέντες ὡς αὐτοτελὲ ἔθνος, ἀντὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Μητέρα ἀπέδειξαν τὴν χειρο τέραν ἀχαριστίαν. Οὐδεὶς τῶν γειτόνων τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτου ἀπέβη ὀχληρότερος, αὐθαδέστερος καὶ προκλητικώτερος τῶ Βουλγάρων. Ἐὰν δὲ ὑπῆρξαν οἱ χαρακτηρίσαντες ὡς ὑπεράγα σκληρὰς τὰς ὑπὸ βυζαντινῶν τινων αὐτοκρατόρων ἐπιβληθείσα αὐτοῖς ποινάς, ἐν τούτοις ἡ νηφαλιωτέρα ἱστορικὴ κριτικὴ ἠναγ κάσθη, ἀπό τε τῆς τότε ἀχαρακτηρίστου διαγωγῆς των καὶ ἀπ τῆς μετέπειτα ἀπίστου καὶ ἀπανθρώπου των πολιτείας, νὰ δι καιώσῃ τὰ μέτρα ἐκεῖνα.

Καὶ ἐπέδειξαν πράγματι οἱ Βούλγαροι πρὸς τοὺς Ἕλληνα καί, εἰδικώτερον, πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν αἰσθήματ θέτοντα αὐτοὺς ἔξω παντὸς νόμου καὶ πάσης ἠθικῆς. Ὑπὸ τοὺ Τούρκους περισώσαντες τὸν ἴδιον ἐθνισμὸν χάρις κυρίως εἰς τὴ ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, ὡς εὑρόντες ἄσυλον ὑπὸ τὰς θερμαντικὰ πτέρυγας τοῦ «Γένους τῶν Ρωμαίων», ὅταν ἄλλων ἀναλώμασι κα θυσίαις καὶ προστασίᾳ καὶ ἐπεμβάσεσι ἀπήρτισαν ὁπωσδήποτ ἰδίαν τινὰ ἡγεμονείαν καὶ κατόπιν Βασίλειον, τὰ πάντα ἐμηχανεύ θησαν διὰ νὰ ἐξοντώσωσι τὸν ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμόν, ὁ ὁποῖο ἀπετέλει δι᾽ αὐτὴν τὸ κύριον καὶ μοναδικὸν ἐκπολιτιστικόν τη στοιχεῖον, νὰ στραγγαλίσωσι τὴν ἐθνικήν του παιδείαν, νὰ ἁρπά σωσι τὰς ἑλληνικὰς μητροπόλεις, νὰ σφετερισθῶσι τὰς ἱεράς τω περιουσίας καί, συλλήβδην, νὰ ἐξαλείψωσι πᾶν ἑλληνικὸν ἴχνος Ἐστερημένοι θρησκευτικοῦ ἕρματος καὶ παντὶ ἀνέμῳ σαλευόμε

νοι, πάσης ἐπωφελοῦντο περιστάσεως καὶ διπλωματικῆς μηχανορραφίας ὅπως κερδίζωσι παρὰ τῶν Τούρκων ὀφέλη εἰς βάρος τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας, ἕτοιμοι νὰ θυσιάσωσι καὶ τὸν ὃν παρ᾽ αὐτῆς παρέλαβον Χριστιανισμόν. Ἐντεῦθεν ἔτειναν εὐήκοον οὖς εἰς τὰς πανσλαυϊστικὰς τῆς Ρωσίας σειρῆνας, γενόμενοι δὲ εἰσηγηταὶ τοῦ καινοτρόπου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ φυλετικοῦ δόγματος, ἠνάγκασαν ταύτην νὰ κηρύξῃ ἐπὶ τέλους αὐτοὺς σχισματικοὺς καὶ ν᾽ ἀποκόψῃ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

Ἐνῷ δ᾽ ἔκτοτε ἡ ὅλη ἐξέλιξις τοῦ βουλγαρικοῦ ἔθνους ἀπετέλεσε σειρὰν ἀδιάκοπον διαβουλίων κατὰ τῆς εὐεργέτιδος τῇ στενωτάτῃ συνεργασίᾳ καὶ ὑποκινήσει τοῦ ρωσικοῦ πανσλαυϊσμοῦ, ὅστις διὰ τοὺς σκοπούς του, τὴν ἐθνολογικὴν στραγγαλίζων ἐπιστήμην, ἐνηγκαλίζετο καὶ περιέθαλπεν αὐτοὺς ὡς δῆθεν ὁμοφύλους, τί νὰ εἴπῃ τις περὶ τῆς διαγωγῆς, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξαν ὡς σύμμαχοι πλέον, παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν γειτόνων των συναγωνιζόμενοι κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ διαρκούντων τῶν τελευταίων βαλκανικῶν πολέμων, πῶς δὲ νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ βάρβαρα ἐκεῖνα μέτρα τῶν ἐξοντώσεων τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν τῆς Θρᾴκης καὶ τῆς Μακεδονίας, τῶν ἀγρίων ἐκείνων ἐρημώσεων, τὰ τεκμήρια τῶν ὁποίων κατέπληξαν τὸν πεπολιτισμένον κόσμον; Τί δὲ νὰ λεχθῇ περὶ τῆς ἐσχάτης ἐκείνης ἀγνωμοσύνης, τὴν ὁποίαν κατὰ τὸν χθεσινὸν παγκόσμιον πόλεμον ἐκ φιλαρπάγων τάσεων ἐπέδειξαν πρὸς τοὺς τέως ἀπὸ Βορρᾶ εὐεργέτας, συμμαχήσαντες μετὰ τῶν ὁμοτρόπων αὐτοῖς Αὐστριακῶν καὶ Γερμανῶν καὶ τῶν προχθεσινῶν ἀντιπάλων των Τούρκων, διὰ νὰ ἐμπήξωσι βαθύτερον τὴν δολοφονικὴν μάχαιραν εἰς τὰ στέρνα τῶν τέως συμμάχων γειτόνων των;

Τῇ ἀληθείᾳ δυσκόλως τις συναντᾷ ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν σχέσεων τῶν ἐθνῶν τοιοῦτον θλιβερὸν θέαμα. Ἀλλ᾽ ἡ θεία Δίκη ἐκδηλοῖ ἐν καιρῷ τὴν ὀργήν Της κατὰ τῶν ἀθετητῶν τῶν θείων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων νόμων. Καὶ σήμερον περικόπτονται τῶν ἀδίκων των πόθων καὶ ἐλπίδων αἱ πτέρυγες. Χαίρομεν βεβαίως

βλέποντες νῦν ἀναστηλούμενον τὸ δίκαιον. Ἀλλ᾽ ὡς συνδεθέντες πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Φωτίου διὰ τῶν δεσμῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἐν ᾗ μητρικῶς ἐποδηγετήσαμεν αὐτοὺς εἰς τὴν βασιλικὴν ὁδὸν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, βαθύτατα θλιβόμεθα διὰ τὴν ἀπ᾽ αὐτῆς ἐκτροπήν των. Καὶ διατυποῦμεν ἐγκάρδιον τὴν εὐχήν, ὅπως συνετισθέντες ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων διδαγμάτων τῆς Ἱστορίας μνησθῶσι τῶν ὑπὲρ αὐτῶν πόνων τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας τῶν μητρικῶν. Ἐν ἐποχῇ, καθ᾽ ἣν μεγάλη καὶ ἔντονος ζύμωσις τελεῖται ἐν ταῖς χριστιανικαῖς χώραις εἰς στενωτέραν πρὸς ἀλλήλας προσέγγισιν, παρ᾽ αὐτῶν ἐξαρτᾶται ν᾽ ἀνασυνδέσωσιν εἰλικρινῶς καὶ ἐν πνεύματι Χριστοῦ τοὺς πρὸς τὴν πνευματικήν των Μητέρα δεσμούς των, ἀποκηρύττοντες τὰ παράδοξα καὶ ξένα δόγματα τοῦ θρησκευτικοῦ φυλετισμοῦ καὶ γεφυροῦντες τὸ χάσμα τοῦ σχίσματος, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξαν ὑπαίτιοι ἐν καιροῖς πολιτικῶν ἐκμεταλλεύσεων. Τοῦτο πράττοντες θὰ καταστῶσιν εὐπρόσδεκτοι ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ θὰ συμβάλωσιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν φιλίου γειτονικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἦνε ὁ ἀσφαλέστερος καὶ μονιμώτερος ἐν τῇ Βαλκανικῇ παράγων τῆς εὐλογητῆς εἰρήνης.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ
ΤΗΣ ΙΓ´ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

[24 Νοεμβρίου]

Ἐφεσ. 5, 8-19.

Δύο ὑλιστικαὶ τάσεις ἔκαμναν θραῦσιν μέσα εἰς τὰς εἰδωλολατρικὰς κοινωνίας τῆς ἐποχῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: ἡ σαρκολατρεία καὶ ἡ πλεονεξία. Αἰσχρότης, μωρολογία, ἐπιλήψιμος εὐτραπελία, πορνεία καὶ πᾶσα ἀκαθαρσία, ὅλα δηλαδὴ ὅσα εἶνε ἐντελῶς ἀνάρμοστα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀξίαν, αὐτὰ ἦσαν κοινότατα καὶ συνηθέστατα εἰς τὰς τότε κοινωνίας.

Ὁ μακάριος Παῦλος τὴν ζωὴν αὐτὴν τὴν θεωρεῖ αὐτὸ τοῦτο *σκότος*, τοὺς δὲ ζῶντας κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τοὺς βλέπει ὡς υἱοὺς *σκότους*, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι *τέκνα φωτός*.

ἀφοῦ ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ φῶς: *«Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα»*.

Οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἐφέσου, ὡς καὶ προηγουμένως εἴδαμεν, προήρχοντο κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν σπλάγχνων τῆς εἰδωλολατρικῆς κοινωνίας. Ἦτο λοιπὸν ἐνδεχόμενον νὰ μὴ ἐξέχασαν τὰς παλαιάς των συνηθείας τῆς ζωῆς· ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ διετηροῦσαν ἑλκυστικὰς ἀναμνήσεις πρὸς τὸν περασμένον βίον· ἀκόμη περισσότερον: ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ ἐστενοχωροῦντο διὰ τοὺς περιορισμοὺς τοῦ χριστιανοπρεποῦς ἠθικοῦ βίου.

Ὁ θεῖος Ἀπόστολος ἔρχεται νὰ ρίψῃ φῶς εἰς τὰς σκέψεις των ἐν γένει εἴτε διὰ νὰ προλάβῃ ὁπωσδήποτε ἐνδεχόμενον κακόν, εἴτε καὶ διὰ νὰ διορθώσῃ, ἂν κάτι εἶχεν ἤδη παρατηρήσῃ εἰς τὸν κύκλον τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας.

Πρὸ παντὸς εἶνε κτυπητὴ ἡ χρῆσις δύο εἰκόνων: τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους. Ποία σύγκρισις μεταξὺ φωτός καὶ σκότους! Ποία σύγκρισις μεταξὺ τυφλοῦ καὶ μὴ τυφλοῦ, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ὅρασιν;

Λοιπόν· καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν βίον ἡ ἰδία ἀναλογία ὑπάρχει μεταξὺ βίου χριστιανοπρεποῦς καὶ βίου εἰδωλολατρικοῦ· ἀπέχει ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον «καθόσον ἀπέχουσιν Ἀνατολαὶ ἀπὸ Δυσμῶν». Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ μακάριος Παῦλος θέλει νὰ κάμῃ πολὺ προσεκτικοὺς τοὺς Ἐφεσίους· καὶ μὲ τὴν τρυφερότητα, ποὺ τὸν διακρίνει, γράφει πρὸς αὐτούς:

«Ἀδελφοί· ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε». Δὲν χρειάζονται λόγια πολλά, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν καθορισμὸν βιοτικοῦ προγράμματος ἀπὸ κάθε ἕνα χριστιανόν. Ἀρκεῖ νὰ ἀντιληφθῇ οὗτος, ποία εἶναι ἡ θέσις του εἰς τὸν κόσμον αὐτόν· ἀρκεῖ νὰ μορφώσῃ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς του εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Χριστός, τοῦ ὁποίου ἀκτῖνες εἶνε οἱ λόγοι του καὶ τὰ ἔργα του. Καὶ ἀκόμη· ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ πρακτικὸν μέρος τοῦ βίου νὰ θέσῃ ἑαυτὸν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς πεποιθήσεως ταύτης, νὰ ἔχῃ σύντροφον τὴν συναίσθησιν, ὅτι εἶνε τέκνον φωτός. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. θὰ τὸν διακρίνῃ μὲ ὅλας της τὰς ἐκδηλώσεις ἡ ἀγαθωσύνη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀλήθεια. Ἡ ἀγαθωσύνη ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στασιαστικὸν καὶ ἀναρχικὸν κατὰ τοῦ Θεοῦ πνεῦμα· ἡ δικαιοσύνη κατὰ τῆς πλεονεξίας· ἡ ἀλήθεια κατὰ τοῦ ψευδοῦς καὶ ἀπατηλοῦ τρόπου τῆς τέρψεως καὶ διασκεδάσεως τῶν εἰδωλολατρικῶν γενεῶν· *«ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ»*.

Καὶ ἀκόμη περισσότερον συγκεκριμένα: κανὼν προγραμματικὸς τοῦ χριστιανικοῦ βίου εἶναι, νὰ ἀναζητῇ ὁ Χριστιανὸς κατὰ τὰς ἑκάστοτε παρουσιαζομένας περιστάσεις ποῖον εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐν τῇ πράξει ἐκδήλωσις τῆς συναισθήσεως, ὅτι οἱ χριστιανοὶ εἴμεθα τέκνα φωτός. Διὰ τοῦτο προσθέτει καὶ ὁ Ἀπόστολος: «*δοκιμάζοντες τί ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ*».

Ἀλλ' ἐννοεῖται ἕνας ὅρος: νὰ εἶνε διακεκομμένη κάθε σχέσις μὲ τὰ ἔργα τοῦ σκότους, ὅσα ἀνωτέρω ἠριθμήσαμεν. «Οὐδεὶς δύναται Θεῷ δουλεύειν καὶ Μαμμωνᾷ» εἶπεν ὁ Χριστός. Καὶ πάλιν· «οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν». Καὶ ὁ Παῦλος· «*Μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους*».

Ὄχι δὲ μόνον νὰ μὴ κάμνωμεν ἡμεῖς τὰ ἔργα τοῦ σκότους, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ τὰ ἀνεχώμεθα, πρὸ παντὸς νὰ εἴμεθα ἀδυσώπητοι κατὰ τῆς συγκαλύψεως καὶ ἀποκρύψεως τῆς κακίας. Ὁ καθένας εἰς τὸν κύκλον του, εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἐνεργείας του καὶ τῆς ἁρμοδιότητός του νὰ ἀποδοκιμάζῃ, νὰ στιγματίζῃ, νὰ πατάσσῃ τὸ κακόν, νὰ τὸ ἀποκαλύπτῃ, νὰ τὸ βγάλλῃ εἰς τὸ φανερόν, νὰ τὸ θέτῃ, τρόπον τινά, ὑπὸ ἔλεγχον. Δι' αὐτὸ λέγει ὁ Παῦλος· «*μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε*». Διότι τί δὲν γίνεται μέσα εἰς τῆς κοινωνίας τοὺς κόλπους παρασκηνιακῶς καὶ συγκεκαλυμμένως καὶ ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ: «*τὰ γὰρ κρυφῇ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν*». Ἀλλ' ὅταν ἀποκαλυφθοῦν, γίνονται φῶς, δι' αὐτὸ τοῦτο ὅτι κανεὶς φανερὰ δὲν θέλει νὰ συμμετέχῃ εἰς τὸ κακόν· καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἡ φανέρωσις τῶν κακῶν στοιχείων ἠμπορεῖ νὰ τὰς φέρῃ εἰς συναίσθησιν, καὶ ἀπὸ τοῦ σκοτεινοῦ βίου νὰ μεταπηδήσουν εἰς τὸ φῶς νὰ ἀναγνωρίσουν πόσον εὐεργετικὴ εἶναι ἡ μίμησις τοῦ Χριστοῦ, τὸ φῶς, τῆς διδασκαλίας του· «*πᾶν τὸ φανερούμενον φῶς ἐστι, διὸ λέγει· ἔγειραι ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός*».

Ἐν γένει, συγκεντρώνει ὁ Ἀπόστολος ὅλας τὰς προηγουμένας πρακτικάς του ὁδηγίας πρὸς τοὺς Ἐφεσίους· «*Βλέπετε πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι*». Νὰ ζῆτε, λέγει, μὲ τοιοῦτον παραδειγματικὸν τρόπον, ὥστε νὰ φαίνεσθε ὅτι εἶσθε ποτισμένοι μὲ τὴν χριστιανικὴν σοφίαν· κάθε στιγμὴν κατάλληλον, κάθε εὐνοϊκὴν περίστασιν, κάθε εὐκαιρίαν, ποὺ σᾶς παρουσιάζεται διὰ νὰ κάμετε τὸ καλόν, μὴ

τὴν ἀφίνετε νὰ περνᾷ «*ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν*». Διατί; «*ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι*». Πονηραὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ὅτι αἱ εὐκαιρίαι διὰ τὸ καλὸν εἶναι σπάνιαι· δὲν ἔχομεν πάντοτε τὰ μέσα, οὔτε εἴμεθα πάντοτε ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ ἐμπόδια καὶ περισπασμούς. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα ἄστοχοι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν καιρικῶν περιστάσεων καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς χριστιανικῆς σοφίας, ἡ ὁποία εἶναι αὐτὸ τὸ Θεῖον θέλημα. «*Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου*».

Καὶ ἂν πρόκηται νὰ θέλῃ κανεὶς Χριστιανός, ὅπως γράφει ὁ μακάριος Παῦλος εἰς τοὺς Ἐφεσίους, νὰ εὑρίσκεται πάντοτε εὐδιάθετος, πάντοτε μὲ χαράν, καί, τὸ κυριώτερον, νὰ ἐκδηλώνῃ τὴν χαράν του, δὲν ἔχει νὰ μιμῆται τοὺς ὑλόφρονας εἰδωλολάτρας νὰ μεθύῃ, καὶ μέσα εἰς τὴν μέθην νὰ εὑρίσκῃ τὴν ἀπόλαυσίν του. Διὰ τὸν Χριστιανὸν ὑπάρχει χαρὰ παντοτεινή, ὑψηλοτέρα, ἁγνοτέρα: εἶναι ἡ χαρὰ τῆς πνευματικῆς ἀπολαύσεως τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ, τῆς προσευχῆς, τῆς μυστικῆς ἐπαφῆς μὲ τὸν Θεὸν μὲ ψαλμούς, μὲ ὕμνους, μὲ ᾠδὰς πνευματικάς, μὲ τὴν ἐντρύφησιν εἰς ὅ,τι θεῖον καὶ ἱερὸν μᾶς ἐφανέρωσεν ὁ Κύριος· «*μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ ἐν ᾧ ἐστιν ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν Πνεύματι, λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ*».

Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ λόγοι τοῦ θείου Ἀποστόλου θὰ ἔπρεπε, φίλοι ἀναγνῶσται, νὰ εὕρουν βαθεῖαν ἀπήχησιν εἰς τὰ βάθη τῶν καρδιῶν μας. Ποῦ ζητοῦμεν τὴν ἀπόλαυσιν; Ποῦ κυνηγοῦμεν τὴν εὐχαρίστησιν; Τὸ μονοπώλιον τῆς ἀπολαύσεως τὸ εὑρίσκομεν εἰς πράγματα πολλάκις τόσον χυδαῖα, ὥστε θὰ ἔπρεπε νὰ αἰσθανώμεθα βδελυγμίαν δι' αὐτά. Ἀφήκαμεν νὰ μᾶς κυριεύσῃ μία ὑλιστικὴ ἰδεολογία, ὅτι μόνον ὅ,τι προσπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις μας καὶ ὅτι ἔχει σχέσιν μὲ τὸ σῶμά μας μᾶς εὐχαριστεῖ καὶ μᾶς διασκεδάζει. Εὐχαριστήσεις ὅμως τοιαῦται εἶνε τῆς στιγμῆς. Ἡ δὲ πεῖρα δὲν δεικνύει κάθε ἡμέραν ὅτι συχνότατα «βραχεῖα ἡδονὴ μακρὰν τίκτει λύπην»; Δὲν μᾶς ἀπαρνοῦνται εἰς τὴν στιγμὴν τὰ ὡραιότερα θέλγητρα καὶ δὲν πληρώνομεν ἀκριβὰ τὰς ὑλιστικὰς ἀπολαύσεις; Καὶ ὅμως· ὑπεράνω τῶν ἀπολαύσεων αὐτῶν ὑπάρχει μία ἀπόλαυσις, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν γεννᾷ τὴν λύπην· γεννᾷ τὴν χαράν, χαρὰν ἁγνήν, χαρὰν σταθεράν, χαράν, ποὺ δὲν τὴν σκοτίζει τίποτε. Καὶ ἡ ἀπόλαυσις αὐτὴ εἶναι ἡ χαρὰ ἐν Κυρίῳ· ἡ χαρά, ἡ ὁποία ἀπορ-

ρέει ἀπὸ τὴν συναίσθησιν ὅτι καθ' ὅλα, καὶ εἰς τὰς κοσμικάς μας δια σκεδάσεις ἀκόμη, δὲν προσκρούομεν, ἀλλὰ συμβαδίζομεν μὲ τὸ θέλημ τοῦ Κυρίου. Τοιαύτης χαρᾶς κῆρυξ εἶνε ὁ Χριστιανισμός: «*Χαίρετ ἐν Κυρίῳ*».

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΤΗΣ Γ' ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

[8 Δεκεμβρίου] (Λουκᾶ 13, 10-17)

Διδάσκει ὁ Ἰησοῦς ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου εἰς μίαν ἀπὸ τὰς συναγω γάς. Καὶ ἰδοὺ ἐκεῖ μία γυνή, ἥτις ἐπὶ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἦτο συγκύ πτουσα μὲ τὴν σπονδυλικὴν στήλην κεκυρτωμένην καὶ μὲ τὴν κεφαλὴ πρὸς τὰ κάτω νεύουσαν εἰς τρόπον ὥστε ἡ ταλαίπωρος αὕτη νὰ μὴ δύ ναται οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον νὰ ὀρθωθῇ εὐθυτενής. Τὸ νόσημα φαίνεται ἐ πρώτης ὄψεως φυσικόν, ἀσθένεια κέντρον ἔχουσα τὴν σπονδυλικὴν στή λην καὶ ὀφειλομένη εἰς ἀνίατον καὶ χρονίαν καχεξίαν αὐτῆς. Ὁ Κύ ριος ἐν τούτοις σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως μᾶς βεβαιώνει, ὅτι ἡ γυν ἐκείνη εἶχε δεθῇ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀσθενείας ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ Τὸ πρᾶγμα δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήττῃ κανένα. Διότι, καθὼς πληροφο ρούμεθα καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν τῆς ἁγίας Γραφῆς, εἰς πολλὰς περιστάσει ὁ Σατανᾶς παρουσιάζεται χρησιμοποιῶν καὶ τὰς φυσικὰς ἀκόμη ἀσθε νείας διὰ νὰ πλήξῃ καὶ δοκιμάσῃ τὸν ἄνθρωπον. Οὕτω τὸ ἕλκος τὸ πο νηρόν, μὲ τὸ ὁποῖον κατ' ἄδειαν τοῦ Θεοῦ ἐπλήγη ὑπὸ τοῦ Σαταν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὁ Ἰώβ, ἀσθένεια φυσικὴ ἦτο. Ὡσαύτως κα ἡ ἀσθένεια ἐκείνη ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔπασχεν ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλο φυσικὴ ἀσθένεια ἦτο, ἀνίατος καὶ χρονία, περὶ τῆς ὁποίας ἐν τούτοις θεῖος Ἀπόστολος λέγει, ὅτι «ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος Σα τᾶν, ἵνα με κολαφίζῃ, ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι».

Δὲν εἶνε δὲ κατ' οὐδένα λόγον περίεργον καὶ παράδοξον τὸ ὅτι α φυσικαὶ ἀσθένειαι καθίστανται ὅπλον καὶ ὄργανον, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Σα τανᾶς δοκιμάζει τοὺς ἀνθρώπους. Διότι, ἀγαπητοὶ Χριστιανοί, ἡ ἀσθέ νεια καθὼς καὶ ὁ θάνατος ὅπως καὶ αἱ θεομηνίαι καὶ ἐν γένει τὸ ἀπο καλούμενον φυσικὸν κακὸν δὲν εἶναι πράγματι καὶ κατὰ ἀλήθειαν *φυ σικόν*. Ὁ Θεός, ὅταν ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον, δὲν τὸν ἔπλασε διὰ νὰ

θενῇ ἢ διὰ νὰ ἀποθνήσκῃ. Ἡ ἀσθένεια καὶ ὁ θάνατος εἰσεχώρησεν εἰς ἀνθρώπινον γένος διὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ εἶνε συνέπεια τῆς ἁμαρτίας. λεγόμενον φυσικὸν κακὸν εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ, τῆς ραβάσεως δηλαδὴ τοῦ Ἀδάμ. Τί τὸ παράδοξον λοιπόν, ἐὰν ὁ Σατανᾶς, πηγὴ καὶ ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἔχῃ εἰς χεῖράς του καὶ λεγόμενον φυσικὸν κακὸν διὰ νὰ βασανίζῃ μὲ αὐτὸ τοὺς ἀνθρώπους;

Ἀλλ᾽ ἂς ἴδωμεν, τί ἀπέγινε μὲ τὴν συγκύπτουσαν ἐκείνην γυναῖκα. Ὁ ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος διδάσκαλός μας, τὸν ὁποῖον πάντοτε νεκίνει ἡ δυστυχία τῶν ἀνθρώπων, ὅταν εἶδε τὴν ἐπὶ τοσοῦτον χρό- ν σοβαρῶς ἀσθενοῦσαν γυναῖκα, ἐλυπήθη καὶ ηὐσπλαγχνίσθη αὐτήν. ν ὑπέφερε νὰ τὴν βλέπῃ πάσχουσαν, καὶ διὰ τοῦτο τὴν θεραπεύει. Γύναι, λέγει πρὸς αὐτήν, *ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου*». Καὶ ἐπι- τει ἐπ᾽ αὐτῆς τὰς χεῖράς Του, ἵνα διὰ τῆς ἐκπορευομένης ἐξ αὐτῶν ερφυσικῆς δυνάμεως συντελεσθῇ τὸ θαῦμα. Καὶ ἡ γυνὴ «*παραχρῆμα ωρθώθη καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν*». Ἀλλ᾽ ἰδοὺ ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ οϊσταμένου τῆς συναγωγῆς, διαμαρτυρομένου πρὸς τὸν λαόν, ὅτι «*ἓξ έραι εἰσίν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι. Ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θερα- ύεσθε καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου*».

Ἡ τετάρτη τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου ἐντολὴ ἐπιβάλλει τὴν ἀργίαν τὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου. Τὸ βιβλίον μάλιστα τῶν Ἀριθμῶν μᾶς αφέρει γεγονός, κατὰ τὸ ὁποῖον Ἰσραηλίτης, συλληφθεὶς ἐπ᾽ αὐτο- ρῳ συλλέγων ξύλα, ἐλιθοβολήθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Κυρίου. Τῆς τολῆς λοιπὸν ταύτης αὐστηρὸς ἆρά γε ὑπέρμαχος καὶ τηρητὴς ἐμφα- εται ὁ ἀρχισυνάγωγος; Ἆ! ὄχι. Εἶνε ὑποκριτής. Ἡ καρδία του νεκλονίσθη καὶ συνεταράχθη ἀπὸ τὸ θαῦμα. Διατί; Διότι ἀπὸ αὐτὸ ρήχθη εἰς τοὺς παρισταμένους ἔκτακτος ἐντύπωσις ὑπὲρ τοῦ Ἰησοῦ ιστοῦ. Θάμβος καὶ κατάπληξις καὶ βαθὺς θαυμασμὸς συνέχει τοὺς ντας ἐν τῇ συναγωγῇ ἐκείνῃ διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ὁ ἀρ- υνάγωγος φθονεῖ. Φθονεῖ, ἐν τῷ φθόνῳ του δὲ τούτῳ θὰ ἤθελε νὰ τὸν Χριστὸν διὰ μιᾶς ταπεινούμενον καὶ ἐξευτελιζόμενον. Φθονεῖ, ὁ φθόνος του αὐτὸς θέτει εἰς κίνησιν καὶ τὴν ῥυπαράν του γλῶσ- ν. Φθονεῖ, δὲν τολμᾷ ὅμως νὰ ὁμιλήσῃ κατ᾽ εὐθεῖαν καὶ νὰ μεμ- ῇ κατὰ πρόσωπον τὸν Ἰησοῦν. Καὶ μὲ ὑποκρισίαν λοιπὸν περισσὴν γκρύπτει τὸ μυσαρὸν πάθος του, καί, ὑπὸ πρόσχημα εὐσεβείας καὶ λαβείας πρὸς τὸν νόμον, ἐπιτιμᾷ ὄχι τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ τοὺς πά-

α΄

σχοντας ἐκ τοῦ λαοῦ, διὰ τὸ ὅτι, ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου θεραπευόμ
καταλύουν τὴν ἐντολὴν καὶ βεβηλοῦν τὴν ἱερότητα τοῦ Σαββάτου.

Ἀλλ' ὁ Χριστός, ἀπὸ τὸ ὄμμα τοῦ ὁποίου τίποτε δὲν ἐκρύπ
διαγινώσκει τὴν πραγματικὴν πρόθεσιν καὶ τὸ ἀληθὲς ἐλατήριον
ἀρχισυναγώγου, χαρακτηρίζων δὲ μὲ τελείαν δικαιοσύνην τὴν συ
ριφοράν του ἐκείνην, ἐκσφενδονίζει κατ' αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν «Ὑ
κριτά». Εἶσαι ὑποκριτής, τῷ λέγει. Εἶσαι ἀγύρτης. Διότι ξεύρεις κ
ὅτι δὲν θεωρεῖται ἀπηγορευμένον ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου νὰ λύσῃ ἕκ
ἀπὸ σᾶς τὸν βοῦν ἢ τὸν ὄνον του ἀπὸ τὴν φάτνην καὶ ὁδηγῶν α
εἰς πηγὴν ὕδατος νὰ τὸν ποτίσῃ. Πῶς λοιπὸν δὲν εἶνε ἐπιτετραμμ
νὰ λυθῇ ἀπὸ τὸν δεσμὸν τῆς μακροχρονίου ἀσθενείας της ἡ γυνὴ α
τὴν ὁποίαν οὐχὶ ἄνθρωπός τις ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ κακῷ ὁ Σατ
ἔδεσε, καὶ ἡ ὁποία δὲν εἶνε ἄλογόν τι καὶ ἀνόητον κτῆνος, ἀλλ' ἄν
πος λογικός, καὶ μάλιστα ἀπόγονος τοῦ δικαίου καὶ ἐνδόξου πατ
χου Ἀβραάμ;

«Ὑποκριτά»! Πόσοι καὶ ἐξ ἡμῶν τῶν νέων Ἰσραηλιτῶν τῆς
τος θὰ ἥρμοζε ν' ἀκούσωμεν τοῦτο ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ; Ἰ
καὶ δι' ἡμᾶς ἡ τετάρτη τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου ἐντολή. Μὲ τὴν δι
ρὰν μόνον, ὅτι ὄχι τὸ Σάββατον, ἀλλ' ἡ Κυριακὴ δι' ἡμᾶς τοὺς Χρι
νοὺς εἶνε ἡ ἡμέρα ἡ ἱερά, διότι κατ' αὐτὴν ἀναμιμνησκόμεθα τῆς
στάσεως τοῦ σταυρωθέντος Κυρίου, ὁ Ὁποῖος, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τά
συνεζωοποίησε καὶ συνανέστησε μαζύ του καὶ τὰς τεθανατωμένας
χάς μας. Τί πρεπωδέστερον λοιπὸν καὶ τί δικαιότερον ἀπὸ τὸ νὰ ἀ
ρώνωμεν ἀπὸ τὰς ἑπτὰ τῆς ἑβδομάδος ἡμέρας τὴν ἡμέραν ταύτην
Κυριακῆς πρὸς ἐκδήλωσιν ζωηρᾶς εὐγνωμοσύνης καὶ πρὸς λατρ
Ἐκείνου, Ὅστις ἔσωσεν ἡμᾶς ἐκ τοῦ θανάτου; Καὶ ὅμως θὰ ἠδύ
νὰ ἀριθμήσῃς πολλούς, οἱ ὁποῖοι ἀθετοῦν τὸ καθῆκόν των τοῦτο.
εἶνε πτωχοί, «πεινῶ, σοῦ λέγουν· ἔχω ἀνάγκην τοῦ ἄρτου. Ἡ οἰκ
νειά μου πῶς θὰ συντηρηθῇ;» Καὶ ἐὰν μὲν πραγματικῶς πεινοῦν,
ὄντως καταλύουν τὴν ἀργίαν τῆς Κυριακῆς διὰ νὰ προσπορισθοῦν
τῆς ἐντίμου ἐργασίας τὸν ἀναγκαιοῦντα εἰς αὐτοὺς ἄρτον, κανεὶς
θὰ ἠδύνατο νὰ τοὺς κατηγορήσῃ δι' αὐτό. Διότι, καθὼς διακηρύττ
Χριστός, «τὸ Σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος
τὸ Σάββατον». Ἐὰν ὅμως τὸν ἄρτον τὸν ἔχουν, καὶ ζητοῦν διὰ
ἐργασίας ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῆς νὰ ἀποκτήσουν τὸ χρήσιμον μὲν ἀλλ'

καὶ ἀπολύτως ἀναγκαῖον, δὲν θὰ ἤξιζε νὰ ἀκουσθῇ δι' αὐτούς: «Ὑποκριταί, ἓξ ἡμέραι εἰσίν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι»;—Ἐὰν εἶνε πλούσιοι, ἐὰν ἔχουν ἐμπόριον, «Αἴ! σοῦ λέγουν· τὸ ἐμπόριόν μου παραβλάπτεται· ἡ πελατεία μου ὀλιγοστεύει· τὸ εἶδός μου, ἐὰν δὲν πωληθῇ ἢ ἐὰν δὲν κατεργασθῇ, καταστρέφεται· τὸ ἀτμόπλοιον δέν με περιμένει· θὰ ἐργασθῶ».—Ἀ! Χριστιανέ μου· πόσα ἐξ αὐτῶν, τὰ ὁποῖα διατείνεσαι, ἀποτελοῦν προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις! Πόσα εἶνε ψεύδη ἀσύστολα καὶ ἀδικαιολόγητα! Εἶνε ἄλλαι χῶραι, ὅπου τὸ ἐμπόριον διενεργεῖται μὲ μεγαλειτέραν ἔντασιν καὶ σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν. Καὶ ὅμως ἐκεῖ τηρεῖται ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς. Τηρεῖται, ναί· καὶ ἡ τήρησις αὕτη οὐδὲν πρόσκομμα παρεμβάλλει εἰς τὴν ἀρτίαν καὶ ἐπικερδῆ τοῦ ἐμπορίου διεξαγωγήν. Δὲν εἶνε λοιπὸν καὶ διὰ σὲ δίκαιον νὰ ἀκουσθῇ: «Ὑποκριτά, ἓξ ἡμέραι εἰσίν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι»;

Ἰσχύει καὶ δι' ἡμᾶς ἡ τετάρτη τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου ἐντολή. Καὶ ἔχομεν διὰ τοῦτο καθῆκον ὄχι μόνον νὰ ἀργῶμεν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ ἁγιάζωμεν αὐτήν. Πρωτίστη δὲ πρᾶξις πρὸς ἁγιασμὸν τῆς ἡμέρας ταύτης εἶνε ἡ ἐν τοῖς ναοῖς λατρεία τοῦ Θεοῦ. Ὀφείλομεν, ἀδελφέ μου, νὰ προστρέχωμεν εἰς τοὺς ναοὺς καί, ἀφοσιοῦντες εἰς προσευχὴν ὅλας μας τὰς πνευματικὰς δυνάμεις, νὰ συμμετέχωμεν τῆς τελουμένης ἐν αὐτοῖς δημοσίας λατρείας. Πλὴν ὅμως φεῦ! Διὰ πόσους ἐξ ἡμῶν τῶν ἐκκλησιαζομένων ἀπὸ βαθέος ἴσως τῆς Κυριακῆς ὄρθρου θὰ ἔπρεπε ν' ἀκουσθῇ τὸ ἀδυσώπητον «*Ὑποκριτά*» τοῦ Κυρίου μας; «Ὑποκριτά», «λῦσον τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν σου». Ἄφες κατὰ μέρος πᾶσαν οἱανδήποτε μέριμναν, κάθε γήϊνον ἐνασχόλημα, κάθε βάρος κοσμικὸν κρατοῦν τὴν ψυχήν σου πρὸς τὰ ἐγκόσμια καὶ μὴ ἀφῆνον αὐτὴν νὰ ἐξαρθῇ εἰς τὰ θεῖα καὶ ἐπουράνια. Πρέπει νὰ ἀφοσιωθῇς εἰς τὸν Θεόν. Ἐὰν εἰσέρχεσαι εἰς τὸν ναὸν καὶ χασμᾶσαι, ἐάν, τὸ ἔτι χειρότερον, τὸν κάμνῃς τόπον συζητήσεως καὶ καταλαλιᾶς, αἴ! τότε εἶσαι ὑποκριτής. Καλλίτερον νὰ μὴ εἰσήρχεσο εἰς τὸν ναόν. Συγκαλύπτεις ὑπὸ τὴν ὡραίαν σου πρᾶξιν τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀσέβειάν σου, τὴν πρὸς τὸν νόμον του περιφρόνησίν σου, τὸν πρὸς τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ ἐμπαιγμόν σου. Ἐὰν εἰσέρχεσαι εἰς τὸν ναὸν φέρων ἐπάνω σου ὁλόκληρον ἱματιοθήκην καὶ ὁλόκληρον κομμωτήριον, ἐὰν ἐμβαίνῃς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὄχι διὰ νὰ προσευχηθῇς, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐκπλήξῃς, διὰ νὰ προβάλῃς τὴν ὡραιότητά σου καὶ τὰ πλούσιά σου φορέματα, εἶσαι

ὑποκριτής. Καλλίτερον νὰ μὴ εἰσήρχεσο. Μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον κάμνεις πρᾶξιν ὁσίαν καὶ ἁγίαν. Κατὰ βάθος ἡ πρᾶξίς σου εἶνε ῥυπαρά, ἀκάθαρτος, βρωμερά.—Ἔρχονται ἡμέραι λαμπραὶ καὶ ἐπίσημοι. Βλέπει τις τότε τὰς Ἐκκλησίας πλήρεις. Μάλιστα κατὰ τὰς παννυχίδας τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος. Βλέπει τις τότε νέους, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἐπάτησαν τὸν πόδα των εἰς τὸν ναόν, νὰ προστρέχουν ἤδη εἰς αὐτὸν ἀπὸ τοὺς πρώτους. Πόσοι ἀπὸ ἐκείνους νὰ εἶνε ὑποκριταί! Πόσων ἀπὸ αὐτοὺς τὰ βλέμματα καὶ ἐδῶ ἀκόμη εἶνε ἄτακτα, καὶ αἱ καρδίαι ἐξακολουθοῦν καὶ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ἀκόμη νὰ ἐπιθυμοῦν τὰ πονηρά, βεβηλώνουν δὲ διὰ τῆς παρουσίας των εἰς τοὺς ναοὺς τὴν ἱερότητα τῆς τετάρτης ἐντολῆς! Πόσοι θὰ ἤξιζε νὰ λιθοβοληθοῦν, ὅπως ὁ Ἰσραηλίτης ἐκεῖνος, καὶ νὰ ἐκδιωχθοῦν ἀπὸ τὸν ἱερὸν τῶν ναῶν περίβολον μὲ τὸ φραγγέλιον τοῦ Κυρίου!

Ἰσχύει καὶ δι' ἡμᾶς ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς. Πόσοι ὅμως ἀπὸ ἡμᾶς ὅσοι τηροῦμεν αὐτήν, νὰ ἤμεθα ὑποκριταί! Συνεκέντρωσας τὴν οἰκογένειάν σου, σὺ ὁ πατήρ, διὰ νὰ ἀναπτύξῃς εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου; Ἐδίδαξες αὐτὰ ἐξαιρετικῶς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς ποῖα εἶνε τὰ καθήκοντά των καὶ τί πρέπει νὰ τηροῦν διὰ νὰ ἀναδειχθοῦν τέλειοι Χριστιανοὶ καὶ καλοὶ πολῖται; Ἔδωκες ἐκ τῶν περισσευμάτων σου εἰς τοὺς πτωχούς, ἵνα κατ' ἐξοχὴν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τοῦ Κυρίου ἀσκήσῃς ἐμπράκτως τὴν ἀγάπην; Ἐφρόντισες σὺ ὁ ἴδιος νὰ διδαχθῇς τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας καὶ νὰ φωτίσῃς πλουσιώτερον κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὸν νοῦν σου διὰ τοῦ φωτὸς τῆς Εὐαγγελικῆς γνώσεως; Ἐὰν δὲν ἔκαμες ταῦτα, ἐὰν τὴν ἀργίαν τῆς Κυριακῆς μετεχειρίσθης διὰ νὰ τὴν ἐξοδεύσῃς εἰς παιγνίδια, ἢ διὰ νὰ τρέξῃς εἰς τὰ διάφορα τῆς διαφθορᾶς κέντρα, ὅπου τὰ ἄσεμνα θεάματα καὶ ᾄσματα καὶ ὅπου τὸ πᾶν εἶνε μολυσμός, εἶσαι ὑποκριτής. Δὲν ἐτήρησες, ἀλλ' ἐβεβήλωσες τὴν τετάρτην τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου ἐντολήν. Θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ εἰργάζεσο, παρὰ τὴν ἀργίαν ταύτην τῆς ἐντολῆς νὰ χρησιμοποιῇς διὰ νὰ πολλαπλασιάζῃς τὰς ποικίλας τοῦ νόμου παραβάσεις σου.

Ὢ! ναί, Χριστιανοί μου. Μόνον ὅταν ἐργαζώμεθα ἔργα ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας, ἔργα θεοφιλῆ καὶ θεάρεστα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς, μόνον τότε τὴν ἁγιάζομεν, ἁγιαζόμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς. Καὶ θὰ ἔχωμεν λοιπὸν τότε καὶ μόνον τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ ἔργα μας

τὸν ἁγιασμὸν Αὐτοῦ εἰς τὰς ψυχάς μας, αἱ ὁποῖαι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, περικοσμούμεναι μὲ τὸν ἀληθινὸν τῆς ἀρετῆς στολισμόν, θὰ ἀξιωθοῦν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας, τὴν ὁποίαν εἴθε ὁ Κύριος νὰ χαρίσῃ εἰς πάντας ἡμᾶς. Γένοιτο.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙ Τῌ ΣΥΝΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον 16 τρέχοντος ἐπὶ τῇ συνομολογήσει τῆς Βουλγαρικῆς Συνθήκης ἐτελέσθη ἐν ὅλῃ τῇ ἐπισημότητι πανηγυρικὴ δοξολογία ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως.

Προσῆλθον εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, οἱ βουλευταί, οἱ πρέσβεις τῶν Δυνάμεων, ὁ παρεπιδημῶν ἐν Ἀθήναις Ρῶσσος Μητροπολίτης, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ξένων Ἀποστολῶν μὲ τὰ ἐπιτελεῖά των, ὁ Νομάρχης, ὁ Δήμαρχος μετὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς, ὁ Φρούραρχος καὶ πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς Ἀθηνῶν, ὅλοι οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι καὶ πλῆθος ἄλλο Ἀρχῶν καὶ λαοῦ.

Τὰ σωματεῖα μὲ τὰς σημαίας των καὶ τὰ λάβαρά των ἔλαβον θέσιν πρὸ τοῦ Ναοῦ, προσδίδοντα εἰς τὴν τελετὴν τὴν μεγαλοπρεπεστέραν ὄψιν.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ἐρχόμενον εἰς τὸν Ναόν, ἐχαιρετίσθη δι' ἐνθουσιωδεστάτων ζητοκραυγῶν.

Τὴν 11ην ἀκριβῶς προσῆλθε μετὰ τῆς νενομισμένης τάξεως ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, κατὰ δὲ τὴν διάβασίν του, καθὼς καὶ κατὰ τὴν ἄφιξίν του εἰς τὸν Ναόν, ὁ λαὸς ἐζητωκραύγασε μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐπίσης ζωηροῦ.

Τὴν Α. Μ. ἐδεξιώθη πρὸ τῶν προπυλαίων τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον καὶ ὁ Αὐλάρχης κ. Γρυπάρης.

Ὁ Ναὸς εἶχε πληρωθῆ ἀσφυκτικῶς, μετὰ δὲ τὴν ἄφιξιν τοῦ Βασιλέως ἐτελέσθη κατανυκτικὴ ἡ δοξολογία χοροστατούσης τῆς Ἱ. Συνόδου μὲ τὸν Σ. Μητροπολίτην κ. Μελέτιον ἐπὶ κεφαλῆς.

Κατὰ τὴν δοξολογίαν ἐψάλησαν εὐχαὶ «ὑπὲρ τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ, ὑπὲρ τῶν πεσόντων ἐν τῷ ὀνόματι τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος

καὶ ὑπὲρ τοῦ διτηρηθῆναι παγίαν τὴν συνομολογηθεῖσαν εἰρήνην, ἵνα ἤρεμον καὶ ἡσύχιον τὸν βίον διάγωμεν ἐν εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι». Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς δοξολογίας ὁ Σ. Μητροπολίτης ἀπήγγειλεν ἀπὸ τῆς Ὡραίας Πύλης τῆς ἑξῆς εὐχήν:

«Θεὲ πατέρων καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ τὸν Μονογενῆ σου υἱὸν ἐξαποστείλας ἐπὶ γῆς, εἰρήνην ἡμῖν εὐαγγελιζόμενον, ἐκ βαθέων ψυχῆς εὐχαριστίαν Σοι ἀναφέρομεν, ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς ἀπεκαλύφθης ἀληθινὸς ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις Σου. Σὺ γάρ, Δέσποτα τῶν ἁπάντων, ὑπέσχου ἡμῖν, ὅτι, ἐὰν τοῖς προστάγμασί Σου πορευώμεθα καὶ τὰς ἐντολάς Σου φυλάσσωμεν καὶ ποιῶμεν αὐτάς, φαγόμεθα τὸν ἄρτον ἡμῶν εἰς πλησμονὴν καὶ κατοικήσομεν μετ' ἀσφαλείας ἐπὶ τῆς γῆς ἡμῶν καὶ πόλεμος οὐ διελεύσεται διὰ τῆς γῆς ἡμῶν καὶ ἐπιβλέψεις ἐφ' ἡμᾶς καὶ εὐλογήσεις ἡμᾶς καὶ αὐξανεῖς ἡμᾶς καὶ στήσεις τὴν διαθήκην Σου μεθ' ἡμῶν.

Ἀλλ' ἡμεῖς ἠθετήσαμεν τὸν νόμον Σου καὶ τὰς ἐντολάς Σου οὐκ ἐφυλαξάμεθα, πλάγιοι ἐπορεύθημεν πρὸς Σὲ καὶ ἐπορεύθης πρὸς ἡμᾶς ἐν θυμῷ πλαγίῳ. Καὶ παρέδωκας ἡμᾶς ἐχθροῖς ἀνόμοις καὶ ἐπέδραμον ἐπὶ τὴν γῆν ἡμῶν καὶ κατέφαγον τοὺς πόνους ἡμῶν καὶ ὡς μονιοὶ τὴν ἄμπελόν Σου κατενεμήσαντο καὶ τὰ ἁγιάσματά Σου ἐβεβήλωσαν καὶ ἐσμικρύνθημεεν παρὰ πάνα τὰ Ἔθνη καὶ ἐγενόμεθα ταπεινοὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Ἀλλ' ἐν θλίψει ἐμνήσθημέν Σου, Κύριε, καὶ ἀφ' ὧν ἐπάθομεν τὴν ὑπακοὴν εἰς τὸ θέλημά Σου ἐδιδάχθημεν.

Σὺ δὲ ὁ παιδεύων ἐν ἀγαθότητι καὶ ἐλεῶν ἐν ἱλαρότητι ἐπεῖδες ἐπὶ τὴν συντριβὴν ἡμῶν καὶ ἐνίσχυσας ἡμᾶς τῷ βραχίονί Σου τῷ ὑψηλῷ καὶ ἔπεσον οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν ἐνώπιον ἡμῶν καὶ ἐδίωξαν ἐξ ἡμῶν πέντε ἑκατὸν καὶ ἑκατὸν ἡμῶν ἐδίωξαν μυριάδας καὶ συνετρίβη ἡ ἔπαρσις τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν καὶ ἔμαθον ὅτι Σὺ εἶ ὁ τιθεὶς ὅρια ἐθνῶν καὶ ὁ ὁρίζων τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν. Ὁμολογοῦμεν τὴν χάριν, κηρύττομεν τὸ ἔλεον, οὐ κρύπτομεν τὴν εὐεργεσίαν, ἀλλὰ καὶ δεόμεθά Σου, Πανάγαθε Πάτερ, παραταθῆναι μεθ' ἡμῶν τὸ ἔλεός Σου, ἐλθεῖν τὴν δωρεὰν τῆς χάριτός Σου καὶ ἐπὶ τοὺς ἀλυτρώτους ἔτι ἀδελφοὺς ἡμῶν, ἐλεηθῆναι πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν τεθανατωμένων.

Ἀντάμειψον, Δέσποτα πανοικτίρμον, τοῖς πλουσίοις Σου οἰκτιρμοῖς πάντας τοὺς τὸ καλὸν ἀγωνισαμένους ἀγῶνα ζῶντάς τε καὶ τεθνεῶτας, μνημόνευσον τῆς θυσίας αὐτῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου, δώρησον ἡμῖν, Κύριε, εἰρηνικὸν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς ἡμῶν, μνήσθητι καὶ τῶν ἀγαπώντων ἡμᾶς καὶ τῶν μισούντων, ἐπὶ πάντας ἐκχέων τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγάπης Σου, καὶ εὐδόκησον διατηρηθῆναι παγίαν τὴν συναφθεῖσαν εἰρήνην.

Ὅτι Σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Εἰρήνης καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ Μονογενεῖ Σου Υἱῷ καὶ τῷ Ζωοποιῷ Σου Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μὲ τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ Μητροπολίτου ἀντήχησαν ἐν τῷ Ναῷ ἔξαλλοι, ἀληθῶς, ζητωκραυγαὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, ὑπὲρ τῶν Συμμάχων, ὑπὲρ τοῦ Στρατοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ κ. Βενιζέλου, καὶ ὁ Βασιλεύς, ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. Ῥέπουλης, οἱ ὑπουργοὶ καὶ ἄλλοι ἐπίση-

ι ἀπῆλθον ὑπὸ μίαν διαρκῆ καὶ ἀτελεύτητον θερμοτάτην ζητωκραυ-ν, ἡ ὁποία ἀπήχει ἀπὸ τοῦ Ναοῦ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν κοσμο-ημμυρισμένων ὁδῶν καὶ ἐξωστῶν.

Ο ΡΩΣΣΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΟΔΗΣΣΟΥ ΚΑΙ ΧΕΡΣΩΝΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ 13 τρέχοντος ἀφίκετο ἐνταῦθα προερχό-νος ἐξ Ἀμερικῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ὀδησσοῦ καὶ Χερσῶνος κ. λάτων, Πρόεδρος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Μικρᾶς Ρωσσίας. Εἰς τὸν σταθ-ν τοῦ Σιδηροδρόμου Πειραιῶς ὑπεδέχθησαν τὴν Α. Σ., ἐκ μέρους ς Ἱερᾶς Συνόδου οἱ Σεβ. Ἐπίσκοποι Σύρου καὶ Ναυπακτίας καὶ ὁ ωσσομαθὴς Ἀρχιμανδρίτης κ. Διονύσιος Μαραγκουδάκης, ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὁ τμηματάρχης κ. Ἀ. Ἀλι-ζᾶτος.

Τὴν Α. Σ. προσεφώνησεν ὁ ἐκ τῶν Συνοδικῶν Σεβ. Ἐπίσκοπος Σύ-υ καὶ Τήνου κ. Ἀθανάσιος διὰ τῆς ἀκολούθου προσφωνήσεως:

Ὑψηλοπανιερώτατε Μητροπολῖτα Ὀδησσοῦ καὶ Χερσῶνος
Κύριε Πλάτων!

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Κυρίου Μελετίου δι' ἡμῶν ν ἀντιπροσώπων Αὐτῆς καὶ διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν κκλησιαστικῶν χαιρετίζει ἀδελφικῶς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλοπανιερό-τα καὶ θερμῶς συγχαίρει ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἀφίξει Αὐτῆς εἰς Ἀθήνας, τὴν ωτεύουσαν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τῷ προσώπῳ Ὑμῶν μενοι ἀσπαζόμεθα τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν τῆς κλυδωνιζομένης ἀδελ-ῆς ἐν Ρωσσίᾳ Ἐκκλησίας, μετὰ σθένους παραδειγματικοῦ καὶ καρτε-ας μαρτυρικῶς ἀγωνιζομένην τὸν καλὸν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρί-ς ἀγῶνα κατὰ τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν καὶ τῶν δύο τούτων. Ἡ χαρὰ ὶ ἡ συγκίνησις ἡμῶν αὐξάνει ἔτι μᾶλλον, διότι καὶ Ὑμεῖς προσωπι-ῶς εἶσθε εἷς τῶν διακεκριμένων καὶ μαρτυρικῶν Ἱεραρχῶν Αὐτῆς, ολλὰ ὑφίστασθε οὕτω ταλαιπωρούμενοι, ἀδελφοί! Θαρσεῖτε ὅμως· χομεν ἀκράδαντον τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ τὰ πάντα πανσόφως διέ-υσα Θεία Πρόνοια θὰ τερματίσῃ τὰ δεινὰ Ὑμῶν, θὰ ἐνδυναμώνῃ

τοὺς πάσχοντας καὶ θὰ ἀνορθώσῃ τοὺς πεπτωκότας. Τὰς σφαγὰς τὰς αἱματοχυσίας καὶ τὰς ἔριδας θὰ καταπαύσῃ μόνον ἡ δύναμις πίστεως! Συμπάσχοντες, δεόμεθα τοῦ Ὑψίστου ὑπὲρ ταχείας ἀποκα-στάσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους Ὑμῶν»!

Εἰς ταῦτα, μεταφρασθέντα εἰς τὴν Ρωσσικὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Δ. Μαραγκουδάκι, ἡ Α. Ὑψηλοπανιερότης εἶπε τὰ ἀκόλουθα:

«Βαθύτατα συγκινοῦμαι διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν καὶ ἀγάπην, ἀξιοῦμαι δι' Ὑμῶν ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-λάδος, τοῦ Πανιερ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Κ. Μελετίου καὶ τῆς Ἑλ-νικῆς Κυβερνήσεως, μόλις ἔφθασα εἰς τὴν ἔνδοξον ταύτην πόλιν Ἀθηνῶν. Ἐκφράζω τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὴν Ἱ. Σύ-δον, πρὸς τὸν Πανιερ. Μητροπολίτην Ἀθηνῶν καὶ πρὸς τὴν Ἑλ Κυβέρνησιν, ἥτις δὲν θὰ παύσῃ μέχρι τοῦ τάφου! Τρανὰ δείγμ τοιαύτης ἐγκαρδιότητος ἔλαβον πολλὰ καὶ ἐν τῷ Πατριαρχείῳ Κ σταν/πόλεως, καὶ κατὰ τὰς ἀλησμονήτους ἑβδομάδας τοῦ τελευτ Πάσχα ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης μετὰ τῶν ἐκεῖ κατα-γόντων Ρώσσων Ἱεραρχῶν. Ἐκδηλώσεις συμπαθείας καὶ ἀληθοῦς ἀ-πης ἔσχον καὶ καθ' ὅλον τὸ μακρὸν καὶ ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ ταξεί μου, ἔνθα πολλοὶ εἶνε οἱ συμπάσχοντες τοῖς πάσχουσιν ὁμοεθνέ ἡμῶν κατὰ τοὺς παρόντας χαλεποὺς χρόνους. Ἀλλ' ἀφίνω τοὺς ραν τοῦ Ὠκεανοῦ φίλους καὶ ἐπανέρχομαι εἰς τοὺς ἐδῶ. Ἡ χαρ ἐνθουσιασμὸς μᾶλλον, καὶ ἡ συγκίνησίς μου κορυφοῦνται, ἐπειδὴ τῶν πρώτων βημάτων βλέπω, ὅτι αἱ δύο Ἑλληνικαὶ Ἐκκλησία Κων/πόλεως καὶ Ἑλλάδος—ἁμιλλῶνται ποία ἐκ τῶν δύο νὰ ἐπιδ περισσοτέραν ἀγάπην καὶ φιλοξενίαν πρὸς τὰ ὑπὸ τὴν σκέπην αὐ καταφυγόντα τέκνα τῆς Ρωσσίας, ἵνα σωθῶσιν ἐκ τῶν ἀλλεπαλλή συμφορῶν τῆς ἐνσκηψάσης φοβερᾶς θυέλλης. Πέποιθα, ὅτι τῇ παν-νουργῷ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ θὰ παρέλθῃ καὶ αὕτη καὶ ὅτι ἡ Ρωσσία χέως θὰ ἀνορθωθῇ. Ἡ εὐγνωμοσύνη ἐμοῦ καὶ ὅλων τῶν ὁμοεθνῶν μ ἀλλ' ἰδίᾳ τῶν λαβόντων πεῖραν τῆς ἀγάπης καὶ φιλοξενίας τῶν Ἑλ-νων, θὰ διατηρηθῇ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς ἡμῶν, διότι ἰδίοις ὄμμ βλέπομεν, ὅτι οἱ Ἕλληνες δίδουσιν εἰς ἡμᾶς αὐτὴν τὴν ψυχήν των, θὼς ἄλλοτε ἔδωκαν ἡμῖν τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Ἐπὶ μᾶλλον μᾶλλον πείθουσιν ἐμὲ αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅτι οἱ δεσμοὶ τῆς πίστ εἶνε ἰσχυρότεροι τῶν δεσμῶν τοῦ αἵματος!»

Τὰς ἐπισφραγιστικὰς ζητωκραυγὰς τοῦ Σεπτοῦ ξένου ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐπανέλαβον οἱ πολυπληθεῖς παριστάμενοι. Ἡ Ἀντιπροσωπεία, λίαν εὐγενῶς ἀνταποδίδουσα, ἐζητωκραύγασεν ὑπὲρ τῆς ὀρθοφρονούσης Ρωσσίας καὶ τοῦ Ὑψηλοπανιερωτάτου. Τὴν ὅλην συγκινητικὴν ὑποδοχὴν ἐπεσφράγισε κατὰ τὴν ρωσσικὴν συνήθειαν τὸ χαμηλοφώνως ψαλέν: «Τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα ἡμῶν....», ὅπερ καὶ ἐν Ρωσσίᾳ ἑλληνιστὶ πάντοτε λέγεται.

Συγκινητικώταται ἐπίσης ἦσαν αἱ προσφωνήσεις τοῦ ἐξ Ὀδησσοῦ Ἕλληνος λογίου κ. Λέφα ἐκ μέρους τῶν ἐξ Ὀδησσοῦ προσφύγων ὁμογενῶν καὶ τοῦ προϊσταμένου τῆς ἐνταῦθα ρωσσικῆς Ἐκκλησίας Πανοσιολογ. Ἀρχιμ. κ. Σεργίου, προσφερόντων ἀμφοτέρων ἄρτον ἀκέραιον μετὰ ἁλατοδοχείου πλήρου ἅλατος, ἐμπεπηγμένου ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ἄρτου, σύμβολον τῆς ἐγκαρδιότητος καὶ τῆς δαψιλοῦς φιλοξενίας ὅπερ ὀνομάζεται «ἄρτος καὶ ἅλας». Δέχεται αὐτὸν ὁ φιλοξενούμενος, ἀσπάζεται καὶ εὐχαριστεῖ. Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως πρὸς τὸν κ. Λέφαν, ἥτις μέχρι δακρύων συνεκίνησε τοὺς παρισταμένους, λίαν χαρακτηριστικὴ ἦτο ἡ σύγκρισις τῶν Ἑλλήνων πρὸς ἄλλους λαούς, ὁμοφύλους τοῦ ἐπαξίως τιμωμένου διαπρεποῦς Ἱεράρχου, οἵτινες παρὰ τὰς ἀναριθμήτους θυσίας καὶ εὐεργεσίας τῶν Ρώσσων πρὸς αὐτούς, δὲν προσῆλθον ἀρωγοὶ τούτων εἰς κρισιμωτάτας τοῦ ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ βίου των στιγμάς. *εὑρέθησαν ὅμως προθυμότατοι πρὸς τοῦτο οἱ ὀλίγοι καὶ ἀνίσχυροι Ἕλληνες*. Ἐν γένει ὅσα πάνυ εὐγενῶς ἔχουσι λεχθῇ ὑπὸ τῆς Α. Ὑψηλοπανιερότητος διὰ τὸ Ἑλλην. Ἔθνος εἶνε λίαν τιμητικὰ καὶ πολύτιμοι κρηπῖδες διὰ τὰς ποικίλας σχέσεις ἡμῶν μετὰ τῆς ἐκ τῶν δοκιμασιῶν μελλούσης νὰ ἐξέλθῃ ἀναγεγεννημένης Ρωσσίας.

Τὴν ἑπομένην, περὶ ὥραν 11ην π. μ., ἐπεσκέφθη τὴν Α. Σ. τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν.

Ἐν τῇ Μητροπόλει ἐγένετο τῇ Α. Σ. ἐξαιρετικῶς τιμητικὴ ὑποδοχὴ διὰ παρατάξεως πρὸ τῆς εἰσόδου ἀρχιμανδριτῶν, ἱερέων καὶ διακόνων. Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Μητροπόλεως ἀνέμενον ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης μετὰ τῶν Συνοδικῶν.

Ἡ Α. Σ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν προσεφώνησεν αὐτὸν ὡς ἀκολούθως:

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ Μηροπολῖτα Ὀδησσοῦ καὶ Χερσῶνος Κύριε Πλάτων.

«Εἶμαι εὐτυχὴς καὶ μετ' ἐμοῦ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ μεθ' ἡμῶν ὁλόκλη-

ρος ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία, διὰ τὴν ἐν μέσῳ ἡμῶν παρουσίαν ἑνὸς τῶν διαπρεπεστέρων Ἱεραρχῶν τῆς Ὁμοδόξου Ῥωσσίας. Χαίρομεν, διότι μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσωμεν τὴν ἀγάπην, ἣν οὐδέποτε ἐπαύσαμεν διατηροῦντες ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς τοὺς ἐν Ῥωσσίᾳ ἐν πίστει ἀδελφοὺς ἡμῶν. Οἱ δεσμοὶ οἱ συνδέοντες τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθοδοξίαν πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ῥωσσικὸν λαὸν εἶναι αἰώνιοι, ὅπως αἰωνία εἶναι ἡ συνδέουσα τὰ δύο μέρη κοινὴ ἐν Χριστῷ πίστις. Καὶ ἂν μᾶς δώσητε, ὡς ἐλπίζω, τὴν χάριν νὰ σᾶς παρουσιάσωμεν εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ εὐλογήσητε τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, θὰ πεισθῆτε ἐκ τῶν πραγμάτων πόσον βαθὺς εἶναι τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὁ σεβασμός, πρὸς τοὺς ποιμένας καὶ διδασκάλους τῆς ἐν Ῥωσσίᾳ Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ πόση εἶναι ἡ συμπάθεια αὐτοῦ πρὸς τὰ παθήματα, τὰ ὁποῖα κλῆρος καὶ λαὸς ὑπομένετε διὰ τὴν ἐνσκήψασαν κατὰ τῆς χώρας Ὑμῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας συμφοράν.

Διότι, ὅπως ἐν τῷ παρελθόντι ἡ χαρά σας ἦτο καὶ ἰδική μας χαρά, οὕτω καὶ ἐν τῷ παρόντι ἡ θλῖψίς σας εἶναι καὶ ἰδική μας θλῖψις, ὅτι «ἐκ τοῦ σώματος Αὐτοῦ ἐσμέν· καὶ εἴτε χαίρει ἓν μέλος συγχαίρει πάντα τὰ μέλη, εἴτε πάσχει ἓν μέλος συμπάσχει πάντα τὰ μέλη», κατὰ τὴν τοῦ Ἀποστόλου φωνήν. Εἴθε νὰ ἠδυνάμεθα καὶ ἡμεῖς σήμερον νὰ τείνωμεν καὶ ἐμπράκτως βοηθείας χεῖρα, ὅπως ἐν ἄλλαις δοκιμασίας τῆς Ἐκκλησίας σας ἡμέραις ἔπραξαν οἱ πατέρες ἡμῶν! Συναγωνιζόμεθα ὅμως τῇ προσευχῇ καὶ συμπαριστάμεθα εἰς τὸ μαρτύριόν σας, θαυμάζοντες τὴν ἐκδηλουμένην ἐν Ὑμῖν καὶ δι' Ὑμῶν δύναμιν τῆς πίστεως.

Πρὸ καιροῦ αἱ ἀποσταλεῖσαι πρὸς ἡμᾶς παρὰ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος ἐκθέσεις περὶ τῶν νέων μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν ἐκίνησαν τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαὸν ἡμῶν εἰς παγκοίνους δεήσεις ὑπὲρ τῆς στρατευομένης ἐν Ῥωσσίᾳ Ἐκκλησίας. Πρὸ ὀλίγου νέαι ἐκ Ῥωσσίας ἐκθέσεις ἐκδηλοῦσαι τὴν ἀτρόμητον παρρησίαν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Τύχωνος κατὰ τῶν διωκτῶν τῆς πίστεως καὶ βεβηλωτῶν τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, ἀλλὰ καὶ τὴν τέως ἐν Χριστῷ ζωὴν τῆς Ῥωσσικῆς κοινωνίας, ἐκίνησαν καὶ καρδίαν καὶ γλῶσσαν εἰς δοξολογίαν πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις ἀποκαθαίρει τὴν ζωὴν ἡμῶν ἀπὸ τῆς σκωρίας τῶν ματαίων ἐπιθυμιῶν καὶ ὁδηγεῖ εἰς τελειότητα διὰ τῶν παθημάτων.

Ἡμεῖς, ὁ ἐν Ἀνατολῇ λαὸς τοῦ Κυρίου, ἐπὶ αἰῶνας μακροὺς τὴν ὁδὸν τοῦ σταυροῦ βαδίζοντες καὶ ἐκ πείρας ἰδίας γνωρίσαντες τὴν ἀλή-

θειαν τῶν λόγων τοῦ Παύλου «ἡ θλῖψις ὑπομονὴν κατεργάζεται ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπὶς οὐ καταισχύνει», εἴμεθα εἰς θέσιν εἴπέρ τινες καὶ ἄλλοι καὶ νὰ συμπονέσωμεν εἰλικρινῶς τὰ Ὑμέτερα παθήματα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκτιμήσωμεν κατ' ἀξίαν τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτῶν σπουδαιότητα διὰ τὴν περαιτέρω θρησκευτικὴν ἐν Ρωσσίᾳ ζωήν.

Ἀντιλαμβανόμεθα, ὅτι ἐν τῇ ἀχανεῖ Ρωσσίᾳ διεξάγεται σήμερον πάλη παγκοσμίου σημασίας μεταξὺ τοῦ πνεύματος τοῦ πονηροῦ τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ. Δεινὸς ὁ ἀγών, ἀλλ' αὕτη ἐστὶν ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις Ὑμῶν.

Αἱ πύλαι τοῦ Ἅδου δὲν θὰ κατισχύσωσι κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ θεωρῶ νέαν εὔνοιαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ εἰδικώτερον πρὸς τὸ ἐν Ῥωσσίᾳ τμῆμα Αὐτῆς τὸ ὅτι εἰς αὐτὴν ἐπεφύλαξε τὸν θρίαμβον ἐν τῇ παγκοσμίῳ πάλῃ κατὰ τοῦ σκοτίου πνεύματος, τῆς τῶν πάντων ἀνατροπῆς. «Γίνεσθε πιστοὶ ἄχρι θανάτου», ποιμένες τῆς Ῥωσσικῆς Ἐκκλησίας, καὶ λήψεσθε τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.

Ὁ Ῥῶσσος Μητροπολίτης ἀντιφωνῶν εἶπε τὰ ἀκόλουθα:

«Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ἀξιώσαντά με νὰ ἴδω ἐκείνην ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἧς ἡ ἱστορία καὶ οἱ ἀγῶνες πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶναι γνωστοί. Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, διότι μὲ κατηξίωσε νὰ ἴδω τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ συγχρόνως νὰ ἀκούσω καὶ νὰ ἴδω ὅ,τι μακρόθεν ἤδη εἶχον ἀκούση. Μία τῶν ἐξαιρετικῶν στιγμῶν τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ζωῆς μου εἶναι καὶ ἡ παροῦσα, καθ' ἣν βλέπω ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὅστις ἔδωκεν ἡμῖν τὴν πίστιν, δεικνύει καὶ σήμερον ἐξαιρετικὴν πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην· ἰδιαιτέρως τώρα ἐκ πείρας ἐνόησα τὴν δύναμιν τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅτι οἱ δεσμοὶ τῆς πίστεως εἶναι ἰσχυρότεροι τῶν δεσμῶν τοῦ αἵματος. Ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσετε, πατέρες τῶν Ρώσσων κατὰ τὴν πίστιν, ὅτι ἐδόθη διὰ τῶν τελευταίων γεγονότων ἡ κατάλληλος εὐκαιρία, ὅπως οἱ Ρῶσσοι ἐξελληνισθῶσι κατὰ τὰ αἰσθήματα διὰ τῆς ἐπιδειχθείσης ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν Ἑλλήνων ἀγάπης πρὸς αὐτούς. Τὴν στιγμήν, καθ' ἣν κατέκειτο ὡς πτῶμα ἡ Ρωσσία καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα αὐτῆς, ὅπως ζητήσῃ βοήθειαν, τὴν χεῖρά της ταύτην ἔλαβε μόνη ἡ Ἑλλάς, ἡ ἀσθενὴς Ἑλλάς, καὶ ὅμως διὰ τῶν ἀσθενῶν ταύτης χειρῶν ἐνισχύθη ἡ Ρωσσία καὶ περιωρίσθησαν τὰ γνωστὰ τοῖς πᾶσι κακὰ ἀποτελέσματα. Ἰδίοις ὄμμασιν εἶδον τοῦτο ἐν Ὀδησσῷ. Μέχρι τῆς τελευταίας μου πνοῆς δὲν θὰ

λησμονήσω τὴν συγκίνησιν καὶ εὐχαρίστησιν, ἣν ᾐσθάνθην βλέπων τὴ
μεταξὺ τῶν ἐν Ὀδησσῷ Ἑλλήνων καὶ τῶν Ρώσσων χριστιανῶν ἀγάπη
Διεδόθη ἡ φήμη, ὅτι θὰ ἐπεσκέπτετο ἡμᾶς καὶ ὁ Μητροπολίτης Ἀθη-
νῶν Μελέτιος. Δύνασθε νὰ κρίνητε, πόσον συνεκινήθημεν ἐκ τῆς εἰδή-
σεως ταύτης. Μετὰ μέλους τῆς ἧς ἔμελλε νὰ ἀποσταλῇ Ἐπιτροπῆ
πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς χώρας ἡμῶν, μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Κασσανδρείας
συνηντήθην ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἡ Ἑλλὰς ἐκινητοποίησε τάς τ
πνευματικὰς καὶ ὑλικὰς αὐτῆς δυνάμεις, ὅπως βοηθήσῃ τὴν Ρωσσίαν
αὐτὸ δὲν θὰ τὸ λησμονήσωμεν. Καὶ πάλιν θὰ ἀναστηθῶμεν καὶ ἔχομε
τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἀμέσως τότε ἡ εὐγνωμοσύνη ἡμῶν θὰ στραφῇ πρ
παντὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ ἐξαφανισθοῦν πᾶσαι αἱ τοῦ παρελθόντο
ἀφορμαὶ μεταξὺ Ρώσσων καὶ Ἑλλήνων. Πιστεύω, ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι θ
δυνηθῇ ἡ Ρωσσία νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν μικρὰν μὲν ἀριθμητικῶς, ἀλλ
μεγάλην πνευματικῶς Ἑλλάδα πᾶν ὅ,τι ἐξ εὐγνωμοσύνης ὀφείλει εἰ
αὐτήν. Εἴθε τὸ ἱστορικὸν τοῦτο πρόβλημα νὰ λυθῇ συντόμως πρὸ τῶ
ὀφθαλμῶν ἡμῶν. Παρακαλῶ τὴν Ὑμετέραν Πανιερότητα καὶ τὴν πε
Αὐτὴν Ἁγίαν καὶ ἱερὰν Σύνοδον νὰ δεήσθε πρὸς τὸν Ὕψιστον ὑπὲρ τῆ
ἀναξιοπαθούσης σημερινῆς Ρωσσίας, ὅπως ἐγερθῇ αὕτη ἐκ τῆς πτώσεω
ἑαυτῆς καὶ καταπαύσουν τὰ δεινά της. Ἔχομεν ἀνάγκην πάντων κα
ἰδίᾳ τῶν ὑμετέρων προσευχῶν».

Τὴν 6ην μ. μ. παρέστη εἰς τὴν διάλεξιν τῆς Ἑταιρίας τῶν Βυζαντι-
νῶν σπουδῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ»

Τὴν ἑπομένην 15 τρ., ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἐν συνο-
δείᾳ μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου Σύρου ἀνταπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ
Ρῶσσον Μητροπολίτην εἰς τὸν Ξενοδοχεῖον «Ἴλιον Πάλλας», ὅπου κα
κατέλυσεν. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ὀδησσοῦ παρέστη καὶ εἰς τὴν δο-
ξολογίαν ἐπὶ τῇ συνομολογήσει τῆς Βουλγαρικῆς Συνθήκης. Αὔριο
ἑορτῇ τῶν Εἰσοδίων θέλει τελέσῃ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ Μη-
τροπολιτικῷ ναῷ.

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΕΠΙ ΤΗ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΤΟΥ κ. Μ. ΓΕΔΕΩΝ

Πρὸς τὴν Α. Σεβασμιότητα τὸν Τοποτηρητὴν τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Κύριον Δωρόθεον

Σεβασμιώτατε

Ὡς τοὺς ἐκκλησιαστικούς, πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ἄνδρας τοὺς μεγάλα ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους μοχθοῦντας, καθῆκον ἔχει πᾶς Ἕλλην ἐπαξίως νὰ τιμᾷ καὶ γεραίρῃ, οὕτω τὸν δίκαιον ὀφείλει ν' ἀπονέμῃ καὶ τὴν προσήκουσαν νὰ ἐπιδαψιλεύῃ τιμὴν εἰς πάντα λόγιον τὸν ἑαυτοῦ ἀφιερώσαντα βίον εἰς τὴν θεραπείαν ὑψηλοῦ ἰδεώδους, οἷον τὸ τῆς ἐξερευνήσεως τῆς ἱστορίας τοῦ ἡμετέρου ἔθνους.

Ἡ Ἑταιρεία Βυζαντινῶν Σπουδῶν χαίρει σήμερον ἰδιαιτέρως βλέπουσα ὑπὸ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας τιμώμενον ἕνα τῶν σημαντικωτέρων ἐρευνητῶν τῆς μεσοχρονίου ἡμῶν ἱστορίας, ἕνα πνευματικὸν ἐργάτην, ὅστις μεγίστην εἰς τὰ γράμματα καὶ τὸ ἔθνος ἐπὶ πεντήκοντα ἐνιαυτοὺς παρέσχεν ὑπηρεσίαν, ἀόκνως, ὑπὸ δυσχερεῖς περιστάσεις, ἐρευνῶν περίοδον, ἥτις, δυστυχῶς, τόσον εἶχε παρανοηθῆ καὶ παραμεληθῆ, τὸν Μ., λέγομεν, Χαρτοφύλακα τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας κ. Μανουὴλ Γεδεών.

Ἐπὶ τῷ εὐτυχεῖ ἑορτασμῷ τῆς πεντηκονταετηρίδος τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἡ Ἑταιρεία Βυζαντινῶν Σπουδῶν ἐκφράζει αὐτῷ ἐγκάρδια συγχαρητήρια καὶ εὐγνωμοσύνην, ἀνθ' ὧν ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ ἔθνους ἔδρασεν, εἰς ἔνδειξιν δὲ τιμῆς, τοῦτο μὲν εἰσηγήσατο τῇ Σεβαστῇ Κυβερνήσει τὴν προαγωγὴν αὐτοῦ εἰς Ταξιάρχην τοῦ Σωτῆρος, τοῦτο δὲ προφρόνως προσφέρει εἰς τὴν ἀξιότιμον ἐπὶ τῆς πενταετηρίδος του Ἐπιτροπείαν δραχμὰς χιλίας, δόσιν μικρὰν ἀπέναντι τῶν μεγάλων μόχθων τοῦ χαλκεντέρου ἐρευνητοῦ.

Ἐπὶ τούτοις ἀπεκδεχόμενοι τὰς εὐχὰς τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, διατελοῦμεν

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27ῃ Ὀκτωβρίου 1919

Ὁ Πρόεδρος — *Ὁ Γραμματεὺς*

Ὁ Ἀθηνῶν **ΜΕΛΕΤΙΟΣ** — **Φ. ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ**

Πρὸς τὸν Ἐντιμολογιώτατον Μ. Χαρτοφύλακα καὶ Χρονογράφον τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας κ. Μανουὴλ Γεδεὼν

Ἐλλογιμώτατε Κύριε,

Ἡ εἴδησις τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς πεντηκοστῆς ἀμφιετηρίδος τῆς ἐπι-στημονικῆς ὑμῶν δράσεως ἐνέπλησε χαρᾶς τὴν ἡμετέραν Ἑταιρεία διότι οὕτω βλέπει ἐπαξίως τιμώμενον ἄνδρα, ὅστις ὑπὲρ πάντα ἄλλ Ἕλληνα ἐπὶ τόσα συναπτὰ ἔτη ἐπεδίωξε τὴν πραγματοποίησ τοῦ σκοποῦ, ὃν καὶ αὐτὴ προέθετο, τὴν ἔρευναν δῆλα δὴ καὶ γνῶσ τοῦ Βυζαντινοῦ κόσμου ὑπὸ πάσας αὐτοῦ τὰς ἐπόψεις. Ἐπιθυμοῦ δὲ καὶ ἁπτότερα δείγματα τῆς πρὸς τὸ ὑμέτερον ἔργον ἐκτιμήσεως ἐπιδείξῃ, ἀπεφάσισεν ἐν συνεδρίᾳ τῆς ὁλομελείας τοῦ Δ. αὐτῆς Συμβο-λίου ἀφ' ἑνὸς μὲν ν' ἀποστείλῃ χρηματικὴν συμβολὴν πρὸς τ ἀξιότιμον Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ὑμετέρας πεντηκοντ τηρίδος, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ συγχαρῇ ὑμᾶς.

Τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν εὐχαρίστως ἐκπληροῦντες, ἀπε-θύνομεν ὑμῖν ἐγκάρδια συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πεντηκο-ταετίας τόσον γονίμου εἰς ἐρεύνας, μετὰ τῆς εὐχῆς ὅπως Κύριος ὁ Θε παρέχῃ τῇ ὑμετέρᾳ ἐλλογιμότητι μακρότητα ἡμερῶν καὶ ἀδιάπτωτ ῥώμην πνεύματος, πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ σημαντικωτάτου καὶ ἐθν-κωτάτου ὑμῶν ἔργου.

Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ὀκτωβρίου 1919

Ὁ Πρόεδρος — † Ὁ Ἀθηνῶν **ΜΕΛΕΤΙΟΣ**

Ὁ Γραμματεὺς — **Φ. ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ**

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΧΑΤΖΗΚΩΝΣΤΑ

Ἔσχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶ φιλανθρωπικὸν τοῦτο Καθίδρυμα. Ἡ εὐλάβεια καὶ ἡ εὐγνωμοσύν πρὸς τοὺς ἀειμνήστους ἱδρυτὰς Γεώργιον καὶ Αἰκατερίνην Χατζῆ-Κώ-στα προβάλλει αὐθόρμητος, ὅταν βλέπῃ κανεὶς ὀρφανὰ περισυνειλεγμέν ὑπὸ τὰς εὐεργετικὰς τοῦ ἱδρύματος τούτου πτέρυγας. Παιδία, τὰ ὁποῖ τίς οἶδε τί θὰ ἐγίνοντο, ἂν ἔμεναν ἐκτεθειμένα εἰς τῆς ὀρφανίας τ

σκληρότητα, λαμβάνουσιν ἐκεῖ ὅλα τὰ ἐφόδια διὰ νὰ ἀντιμετωπίσωσιν αὔριον τιμίως καὶ ἀξιοπρεπῶς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Εἶνε εὐτύχημα, ὅτι προΐσταται αὐτοῦ ἀνὴρ ἐμπεποτισμένος τοῦ πνεύματος τῆς συγχρόνου ἐποχῆς καὶ ἀποβλέπων εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν νόων καὶ καρδιῶν, ἱκανῶν νὰ διαβιώσωσιν ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῶν ἐσχάτων τούτων καιρῶν, ὁ κ. Δημήτρ. Σ. Μπαλάνος, ὁ τόσον εὐφήμως γνωστὸς διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ συγγραφικὴν αὐτοῦ ἀξίαν. Θὰ παρείχομεν ἐν ταῖς στήλαις ταύταις εἰκόνα τῆς ἱστορίας, τῆς λειτουργίας καὶ τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τοῦ ἱδρύματος, ἂν ὁ κ. Μπαλᾶνος δὲν εἶχεν ὑπὸ ἐκτύπωσιν νέον ἔργον σχετικὸν πρὸς τὰ Ὀρφανοτροφεῖα τοῦ Κράτους, ἐν οἷς ἐκτενὴς γίνεται λόγος καὶ περὶ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζηκώνστα. Εὐχαρίστως θέλομεν ἐρανισθῇ ἐν καιρῷ ἐξ αὐτῶν τὰ προσήκοντα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος».

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Εἰς ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ «φεμινιστικὸν» παραλήρημα ἔθεσεν εἰς ἀναβρασμὸν τὰς γυναῖκας τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου, μετεδόθη δὲ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Κίναν καὶ τὰς Ἰνδίας, θὰ ἦτο παράδοξον ἂν δὲν συνεκίνει καί τινας τῶν Ἑλληνίδων. Διὰ τοῦτο δὲν μᾶς ἐξέπληξε καὶ πολὺ δημοσιευθεῖσα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς προκήρυξις νεοφανοῦς τινος «Σοσιαλιστικοῦ ὁμίλου Γυναικῶν», ἀπευθυνομένη «πρὸς ὅλας τὰς γυναῖκας τῆς Ἑλλάδος». Βεβαίως οὐδεὶς ὁ ἀρνούμενος, ὅτι καὶ αἱ Ἑλληνίδες δικαιοῦνται, καὶ ἔχουν μάλιστα καθῆκον, νὰ φροντίσουν διὰ τὴν ἐξύψωσίν των καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς των. Ἀλλ' ὅταν αἱ εἰς «δρᾶσιν» ἀποδυόμεναι Ἑλληνίδες ἐμφανίζωνται ὡς «*Σοσιαλιστικὸς* Ὅμιλος Γυναικῶν», καὶ χαρακτηρίζουν ἑαυτὰς ὡς «τμῆμα τοῦ Σοσιαλιστικοῦ κόμματος τῆς Ἑλλάδος», φοβούμεθα ὅτι ἄλλως ἀντιλαμβάνονται τὴν «ἀνύψωσιν» καὶ «ἀπελευθέρωσιν» τῆς γυναικὸς ἢ ὡς ἐμπρέπει εἰς Ἑλληνίδας οἰκοδεσποίνας, ὧν ἡ ἀποστολὴ εἶνε ἡ χριστιανοπρεπὴς καὶ ἑλληνοπρεπὴς ἀνατροφὴ τῶν τέκνων των. Θὰ παρακολουθήσωμεν τὴν δρᾶσιν, τὰς ἐνεργείας, τὰ μέσα καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ *σοσιαλιστικοῦ* αὐτοῦ πυρῆνος, καὶ θὰ κρίνωμεν.

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΚΑΘΙΔΡΥΜΑ

Λαμπρὰ καὶ κατὰ πάντα ἀξιοζήλευτος ἡ περὶ ἱδρύσεως «Οἰκοτροφείου» τῶν Ἐπαρχιωτῶν σπουδαστῶν ἰδέα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Παραμυθίας κ. Νεοφύτου. Ἐὰν κανεὶς συλλογισθῇ εἰς πόσους κινδύνους εἶνε ἐκτεθειμένοι οἱ μακρὰν τῶν γονέων καὶ τοῦ οἴκου αὐτῶν ἀπερχόμενοι παῖδες, θὰ αἰσθανθῇ χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν, διότι μία τόσον εὐεργετικὴ ἰδέα ἔλαβε σάρκα καὶ ὀστᾶ. Ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν προκαλεῖ τὸ γεγονὸς τοῦτο, διότι πρωτουργὸς καὶ ἐγκαινιαστὴς τοιούτων κοι-

νωνικῶν σωσιδίων, καὶ μάλιστα ἐν πόλει ἐπαρχιακῇ, ἀναδείκνυται τῆς Ἐκκλησίας λειτουργός. Εὐχόμεθα ἐγκαρδίως πανταχοῦ νὰ εὕρῃ μιμητάς.

Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Φωτεινὴ ὄντως καὶ ἀνταξία τῶν καιρῶν ἡ μέριμνα τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως περὶ τῆς παρ' ἡμῖν ἐμπορικῆς Ἐκπαιδεύσεως. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου θὰ δύναται ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὰ ἐμπορικὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδάς του εἰς τὰς εἰδικὰς ἐμπορικὰς Σχολάς, χωρὶς νὰ εἶναι ἀπαραίτητον νὰ διέλθῃ τὸ Γυμνάσιον. Μετὰ τετραετῆ φοίτησιν περατοῦται ὁ κύκλος τῶν Ἐμπορικῶν σπουδῶν. Ἐδόθη θέσις ἐν τῇ Ἐμπορικῇ Ἐκπαιδεύσει καὶ εἰς τὸ μάθημα τῶν Ἱερῶν. Θέσις ὅμως ἁπλῶς ἀναμνηστικὴ παρελθούσης μορφώσεως! Ἐκ τῶν τεσσάρων τάξεων τῶν σχολῶν τούτων τὸ μάθημα τῶν Ἱερῶν περιορίζεται εἰς μόνην τὴν Α΄ τάξιν καὶ δὴ εἰς μίαν καὶ μόνην ὥραν, ἀνατίθεται δὲ ἡ διδασκαλία του καὶ εἰς πτυχιούχους τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς. Τὸ πρᾶγμα ἴσως νὰ μὴ ἦνε καὶ ἄγαν ἐκπληκτικόν, ἀφοῦ ἡ καθ' ὅλου περὶ τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀξίας τῶν Ἱερῶν μαθημάτων ἐν τῇ Ἐκπαιδεύσει κρίσις εἶνε ἀνατεθειμένη εἰς παιδαγωγικοὺς παράγοντας, οἱ ὁποῖοι ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων ποικιλαχῶς ἀποδεικνύονται ἀκατάλληλοι καὶ ἀναρμόδιοι νὰ ἀνεύρωσι τὰ προσήκοντα διδακτικὰ στοιχεῖα ἐκ τοῦ κλάδου τῶν Ἱερῶν καὶ νὰ ἐναρμονίσωσι τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ πρὸς αὐτὸ ἀκόμη τὸ στάδιον τῆς Ἐμπορικῆς Ἐκπαιδεύσεως.

ΚΑΤ' ΕΚΛΟΓΗΝ

—Ἡ 29 Ὀκτωβρίου—ἐπέτειος τῆς καταπαύσεως τῶν ἐχθροπραξιῶν τοῦ μεγάλου πολέμου τῆς παγκοσμίου Ἱστορίας—ἑωρτάσθη ἐν Ἀγγλίᾳ καθ' ὃν τρόπον γνωρίζουν νὰ ἑορτάζουν οἱ ἀγγλοσαξωνικοὶ λαοί.

Βασιλικὴ πρόσκλησις πρὸς τὸν Ἀγγλικὸν λαὸν ὥριζε τὰ δύο πρῶτα λεπτὰ τῆς 11ης ὥρας π. μ. ὡς στιγμὰς καταπαύσεως πάσης ἐργασίας καὶ κινήσεως καὶ αὐτοσυγκεντρώσεως εἰς δέησιν πρὸς τὸν Ὕψιστον ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πεσόντων.

Ὅπερ καὶ ἐγένετο ἀκριβέστατα ὑπὸ πάντων ἀνεξαιρέτως. Ὅπου καὶ ἂν ἕκαστος εὑρέθη, αἴφνης, εἰς τοὺς ἤχους σαλπίγγων ἢ τοὺς κρότους πυραύλων, ἐστάθη ἀκίνητος, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐψιθύρισε λέξεις ἱκεσίας ὑπὲρ τῶν αὐτοθυσιασθέντων χάριν τῶν εὐγενεστέρων ἰδεωδῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ ζῶσα ζωὴ τοῦ Λονδίνου τῶν πέντε ἑκατομμυρίων ψυχῶν, ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Ἀγγλικοῦ Κράτους ἐπὶ δύο λεπτὰ ἐνεκρώθη τελείως εἰς μίαν ἐπιβλητικωτάτην θρησκευτικὴν ἀκινησίαν καὶ σιωπήν.

Καὶ ἔπειτα, πῶς ἐπανήρχισεν ἡ ζωὴ τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης; Ἑκατοντάδες χιλιάδων κόσμου ἐξεκίνησαν πρὸς τὸ κενοτάφιον τῶν πεσόντων, τὸ ὁποῖον παραχρῆμα μετεβλήθη εἰς βουνὸν ἀπὸ ἀνθίνους στεφάνους.

Ὁ Λόρδ Τζῶρτζ, κρατῶν στέφανον ἀπὸ λευκὰ ῥόδα, ἀσκεπὴς καὶ πεζός. Ἄλλοι εὐπατρίδαι μὲ βαρύτιμα στέφανα, κοράσια τοῦ λαοῦ, πλεῖσται μελανειμονοῦσαι μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς,—ὅλοι καὶ ὅλαι ἐξεκίνησαν πρὸς τὸ κε-

νοτάφιον, ὅπου καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁ κ. Πουανκαρὲ εἶχον στείλει τὸν ἄνθινον τῆς εὐγνωμοσύνης των φόρον.

Καὶ ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους ἐκείνου τῶν προσκυνητῶν καὶ τῶν θεωρῶν παρήλασαν πρὸ τοῦ ἀνθοφόρου μνημείου οἱ τραυματίαι καὶ οἱ ἀνάπηροι τοῦ πολέμου καὶ τραυματιοφόροι ἅμαξαι τῶν ἀκόμη νοσηλευομένων μαχητῶν.

Τὰ αὐτὰ ἐξειλίχθησαν καὶ εἰς ὅλας τοῦ Κράτους τὰς ἐπαρχίας.

Διδαχθῶμεν νὰ τιμῶμεν ἡμεῖς οἱ τῆς μείζονος Ἑλλάδος τοὺς τῆς μικροτέρας Ἑλλάδος τιμιωτάτους νεκρούς, ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῶν ὁποίων εἶνε βγαλμένη ἡ ἐλευθερία τῶν νῦν ζώντων καὶ τῶν μελλόντων νὰ γεννηθοῦν.

= Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου Νικήτας διεμαρτυρήθη πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Σερβίας πρότασιν εἰς αὐτὸ περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Σερβικῆς Κυβερνήσεως ἀνασυστηθησομένου Πατριαρχείου τοῦ Ἰπεκίου.

Ὁ βασιλεὺς παρατηρεῖ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Κετίγνης, πολὺ ἀρχαιοτέρα πάσης Σερβ. Ἐκκλησίας, οὐδεμίαν ἀνάγκην αἰσθάνεται τῆς ἀνασυστάσεως ταύτης, σεβομένη τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ συνεπῶς ἀποκρούει αὐτήν.

= Ἡ «Σφαῖρα» Πειραιῶς ἀναγράφει ὅτι κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς γείτονος, τὴν γενομένην τῇ 3ῃ Νοεμβρίου, ὁ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Ι. Σιδερίδης ὑπέβαλε τὴν πρότασιν ὅπως πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἑκάστης τῶν συνεδριάσεων ἀπευθύνουν προσευχὴν πρὸς τὸν Ὕψιστον, δι' ἧς νὰ αἰτῶνται τὴν θείαν ἀντίληψιν πρὸς εὐόδωσιν τῶν ἔργων καὶ σκοπῶν τοῦ ἱδρύματος.

Τὴν πρότασίν του ὁ κ. Σιδερίδης ἐνίσχυσε διὰ παραδειγμάτων ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ἀμερικῆς, ἀνέφερε δὲ καὶ τὸν Ἕλληνα Πρωθυπουργόν, ὅστις, πρὶν ἀναχωρήσῃ δι' Εὐρώπην, παρηκολούθησε τὴν ἀκολουθίαν τῶν παθῶν τοῦ Σωτῆρος εἰς ἐξωκκλήσιον τῶν Ἀθηνῶν, ἀναγνώσας μόνος του τὰς προφητείας.

Ἡ πρότασις τοῦ κ. Σιδερίδου ἐγένετο παμψηφεὶ δεκτή.

Τὸ παράδειγμα τοῦ τε προτείνατος τὸ «ἀπὸ Θεοῦ ἄρχεσθαι» καὶ τοὺς ψηφίσαντας τὴν πρότασιν δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐπαίνων. Ἔχει ἀνάγκην μιμήσεως.

= Ἡ «Ἑστία» ὑπομιμνήσκει, ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ ζητηθοῦν ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους τὰ ὑπ' αὐτῶν διαρπαγέντα ἐκ τῶν μονῶν Προδρόμου καὶ Εἰκοσιφοινίσσης κειμήλια: χειρόγραφα, ἱερὰ σκεύη, βιβλία, εἰκόνες ἀρχαῖαι καὶ πολύτιμοι καὶ ἄλλα αὐτοκρατορικὰ δῶρα, τῶν ὁποίων εἶνε γνωστοὶ οἱ κατάλογοι.

= *Κατ' ἐπίσημον ἐκ Παρισίων τηλεγράφημα, τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ περὶ ὥραν 10.30 τῆς πρωΐας ὑπεγράφη ἐν Νεϊγὺ ἡ Βουλγαρικὴ συνθήκη Καὶ ἐκ μέρους μὲν τῆς Ἑλλάδος ὑπέγραψαν οἱ κ. κ. Βενιζέλος καὶ Πολίτης ἐκ μέρους δὲ τῆς Βουλγαρίας ὁ κ. Σαμπολίνσκη.*

= Κατὰ στατιστικὴν τοῦ 1900, ὁ ὅλος πληθυσμὸς τῆς γῆς ἀνέρχεται εἰς 1,555,000,000 ἀνθρώπων, ἐξ ὧν πλέον τι τοῦ ⅓ εἶνε χριστιανοί.

Οἱ εἰδωλολάτραι ἀποτελοῦσι πλέον τοῦ ἡμίσεως τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ τοῦ πλανήτου μας.

Συμπέρασμα: μεγάλην, πολὺ μεγάλην ἀποστολὴν ἔχει ἀκόμη νὰ ἐκτελέσῃ ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία μέχρις ὅτου ἐπιτύχῃ τὸν τελικόν της σκοπόν.

— Ὁ Ἀμερικανικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἐδώρησεν εἰς τὸ Δημοτικὸν Βρεφοκομεῖον Ἀθηνῶν 36 ὅλα κιβώτια πλήρη εἰδῶν ἱματισμοῦ, ὑποδημάτων, κλινοσκεπασμάτων, σάπωνος κτλ. κτλ. πρὸς χρῆσιν τῶν ὀρφανῶν τοῦ Ἱδρύματος.

— Κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων τοῦ «Παγκυπρίου Ἱεροδιδασκαλείου» ἐγένετο ἡ τελετὴ τοῦ ἁγιασμοῦ, καθ' ἣν ὁ μὲν Διευθυντὴς αὐτοῦ Ἀρχιμ. Ἰουβενάλιος ἀπηύθυνε τοῖς τροφίμοις τὰς προσηκούσας νουθεσίας. ὁ δὲ Σεβ. Μητροπολίτης Πάφου ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ἣν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἡμῶν ἐδημοσιεύσαμεν.

— Διωρίσθη καθηγητὴς ἐν τῷ «Παγκυπρίῳ Ἱεροδιδασκαλείῳ» ὁ Πανοσ. κ. Μακάριος, ἄρτι ἀποπερατώσας τὰς Θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ὡς ὑπότροφος τῆς Μονῆς Μαχαιρᾶ.

Καθηγητὴς τῶν παιδαγωγικῶν ἐν τῷ αὐτῷ Ἱεροδιδασκαλείῳ διωρίσθη ὁ καὶ ἐν τῷ Πάγκυπ. Διδασκαλείῳ κ. Ι. Κυριακίδης.

— Κατὰ τὴν ἐπίσημον στατιστικὴν τῆς ἑλληνικῆς Μητροπόλεως Ρόδου, κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1917—18 ἐφοίτησαν εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα τῆς Ρόδου 2,247 ἄρρενες ἑλληνόπαιδες καὶ 1,083 ἑλληνίδες. Ἐν ὅλῳ 3,350. Τὸ 1918—19 ἐφοίτησαν 2211 ἄρρενες καὶ 1056 θήλεα. Ἐν ὅλῳ 3,297.

Ὅταν αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ δὲν ὁμιλοῦν διὰ τὴν Ἑλληνικότητα τῆς Ρόδου ποῖος θὰ ὁμιλήσῃ; Οἱ Ἰταλοὶ χωροφύλακες;

— Γράφει ἡ « Ἐφημερὶς τῆς Ἀλεξανδρείας: «Ὡς μία ἔνδειξις ἐπὶ πλέον τῆς εἰλικρινείας τῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι διέπουν τὰς διαφόρους κυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης, εἶνε ἡ νέα ἐκστρατεία των τὴν ὁποίαν ἐπιχειροῦν τώρα μὲ ἀποστολὰς ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων κληρικῶν εἰς τὴν Παλαιστίνην, τὴν Συρίαν καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν.

Καρδινάλιοι ἐτέθησαν εἰς κίνησιν καὶ ἱερωμένοι ταξειδεύουν, ἐλπιζομένου ὅτι οἱ ἁπλοϊκοὶ Ἀνατολῖται μὲ τὴν ἀφελῆ των πίστιν θ' ἀκούσουν μᾶλλον ἀσυζητητεὶ τοὺς ἐρχομένους μὲ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀγάπης εἰς τὰ χέρια καὶ τὰ χείλη.

Ἄλλοτε ἔβλεπον τοὺς ἱεραποστόλους αὐτοὺς οἱ κάτοικοι τοῦ Σαντοὺγκ καὶ τῆς Πολυνησίας. Τώρα, μὲ τὰς ἱερὰς ἀρχὰς τῆς ἀληθείας, τῆς τιμιότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐθνοτήτων, αἱ ἱεραὶ ἀποστολαὶ ἐκστρατεύουν εἰς τὴν Ἐγγὺς Ἀνατολήν, μὲ τὴν πονηρὰν καὶ αὐτοὶ σκέψιν ὅτι, μὲ τὴν ἀνάγκην των ποῦ ἔχουν αἱ κυβερνήσεις θὰ ἠμπορέσουν ν' ἀναστυλώσουν τὸ καθολικὸν πνεῦμα».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Βασιλικὰ Διατάγματα

— Διὰ Β. Δ. ἀπὸ 30 Σεπτέμβρ. ἐ. ἔ. ἐπεκυρώθη ἡ ἀπόφασις τῆς Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπείας Ἡρακλείου περὶ ἐκποιήσεως τοῦ ἐν αὐτῇ περιγραφομένου ἀγροῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐπανωσίφη.

—Διὰ Β. Δ. ἀπὸ 16ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἀνεγνωρίσθη ὡς δημοσία ὠφέλεια καὶ ἐνεκρίθη ἡ ὑπὲρ τοῦ δήμου Ἀθηναίων καὶ δαπάναις αὐτοῦ ἀναγκαστικὴ ἀπαλλοτρίωσις γηπέδου ὄπισθεν τοῦ Νεκροταφείου Ἀθηνῶν πρὸς ἐπέκτασιν αὐτοῦ, ἔχοντος ἔκτασιν 14.973 τ. π. καὶ ἀνήκοντος εἰς τὸν Ἀναστάσιον Παπποῦ.

— Διὰ Β. Δ. ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. τὸ χωρίον Μπελοκομίτη τοῦ τέως δήμου Ἀμβρακίας - Βάλτου ἀποσπᾶται ἐκ τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Καρβασαρᾶ, δικαιοῦται δὲ νὰ διατηρήσῃ ἱερέα ἀποζημιοῦν τοῦτον κατὰ τὰ τὴν ὑφισταμένην τοπικὴν συνήθειαν.

— Διὰ Β. Δ. ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμερομ.

συνιστᾶται Ἐκκλησιαστικὸν Γραφεῖον παρὰ τῇ Ἱ.Μητροπόλει Κασσανδρείας.

—Δι' ὁμοίου διατάγματος ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Ἀντιβουνιωτίσσης παύει τοῦ λοιποῦ νὰ εἶναι ἐνοριακός, ἅτε ἀναγνωρισθεὶς κτητορικὸς διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 281 ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Κερκύρᾳ Πρωτοδικῶν.

Δι' ὁμοίου Διατάγματος τῆς αὐτῆς χρονολογίας δύναται νὰ διορισθῇ γραφεὺς α'. τάξεως παρὰ τῷ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείῳ ὁ κεκτημένος ἀπολυτήριον γυμνασίου ἢ τὰ προσόντα πρὸς διορισμὸν εἰς θέσιν δημοδιδασκάλου καὶ ἔχων ὑπηρεσίαν ἀναπληρωτοῦ ἐπιστρατευθέντος ὑπαλλήλου.

—Διὰ Β. Δ. ἐνεκρίθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1766)8653 ἀπὸ 5 Αὐγούστου ἐ.ἔ. ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπιβληθεῖσα εἰς τὸν ἱερέα Ἰωάννην Νικολόπουλον, ἐφημέριον Χρυσοβεργίου τῆς Ἐπισκοπῆς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ποινὴ τετραμήνου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας μετ' ἰσοχρόνου ἀπωλείας τῶν ἐφημεριακῶν του δικαιωμάτων·

—Διὰ Β. Δ. προσαρτᾶται ἡ Ἱερὰ Μονὴ Βέλιανης (Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου) εἰς τὴν κοινότητα Βέλιανης· ἡ Ἱερὰ Μονὴ Παναγιοῦς (Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου) εἰς τὴν κοινότητα Σέλλιανης· ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μήχλας (Γενεθλίων Θεοτόκου) εἰς τὴν Κοινότητα Ὀσδίνας καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Διχούνης (Ἁγίου Δημητρίου) εἰς τὴν κοινότητα Ραδοβιτσίου. (Πᾶσαι αἱ Μοναὶ αὗται ὑπάγονται εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Παραμυθίας).

—Διὰ Β. Δ. τὸ ὡρισμένον διὰ τοὺς ἰδιοσυντηρήτους μαθητὰς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς ποσὸν τῶν τριακοσίων (300) δραχμ. κατὰ τριμηνίαν, ἤτοι δρ. ἑκατὸν (100) κατὰ μῆνα, αὐξάνεται κατὰ τριάκοντα δραχμὰς κατὰ μῆνα, ἤτοι δραχμὰς ἐνενήκοντα κατὰ τριμηνίαν.

Ἱερὰ Σύνοδος

Συνεδρίασις 13 Νοεμβρίου. —Συνεζητήθη ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἱερέως Πέτρου Παπαγεωργίου, ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς Τριφυλλίας, κατηγορουμένου ἐπὶ μέθῃ, φοιτήσει εἰς τὰ καφενεῖα καὶ ἐξυβρίσει. Ἐπειδὴ ἐν τῇ σχετικῇ δικογραφίᾳ δὲν ὑπῆρχε τὸ ἔγγραφον τῆς εὐθύνης, τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν συνοδικὴν ἐγκύκλιον ὑπ' ἀρ. 3992 ἐ. ἔ. ὀφείλει νὰ ἀναλαμβάνῃ πᾶς μηνυτὴς κληρικοῦ, ἀπεφασίσθη νὰ ἐπιστραφῇ ὁ φάκελλος πρὸς συμπλήρωσιν.

—Κατεδικάσθη εἰς δίμηνον ἀργίαν ὁ ἱερεὺς Βασίλειος Σίμος, τῆς Ἐπισκοπῆς Ἀκαρνανίας, κατηγορούμενος ἐπὶ ἀπουσίᾳ ἐκ τῆς θέσεώς του ἄνευ ἀδείας τῆς οἰκείας Ἐκκλ. Ἀρχῆς, καὶ ἐπὶ ὁπλοφορίᾳ.

Συνεδρίασις 15 Νοεμβρίου.—Κατεδικάσθη εἰς περιορισμὸν ἑνὸς μηνὸς ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ἐπισκοπῆς Φθιώτιδος ὁ μοναχὸς Μιχαὴλ Οἰκονόμου, τῆς Μονῆς Ὁσίου Λουκᾶ, κατηγορούμενος ἐπὶ ἀπουσίᾳ ἀπὸ τῆς Μονῆς του ἄνευ ἀδείας τῆς οἰκείας Ἀρχῆς καθὼς καὶ ἐπὶ ἀτάκτῳ ἐκκλησιασμῷ.

—Κατεδικάσθη εἰς περιορισμὸν ἑνὸς ἔτους ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Κλειστῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νεκτάριος Μπένος, ἀνήκων εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ὁσίου Λουκᾶ, κατηγορούμενος ἐπὶ ἀνευλαβείᾳ ἐκφράσεως κατὰ τοῦ Ἐπισκόπου αὐτοῦ καὶ ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν.

—Ἐπετράπησαν δύο γάμοι 6ου βαθμοῦ ἐξ αἵματος καὶ εἷς 5ου ἐξ ἀγχιστείας. Ἀπερρίφθησαν δὲ τρεῖς ἐπὶ βαθμοῦ δ' ἐξ ἀγχιστείας καὶ εἷς δ' ἐξ αἵματος.

—Ἐχορηγήθη τῷ Σεβ. Ἐπισκόπῳ Χαλκίδος κ. Χρυσάνθῳ δεκαήμερος κανονικὴ ἄδεια, ὅπως ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας.

Συνεδρίασις 18 Νοεμβρίου.—Ἐχορηγήθη τριήμερος κανονικὴ ἄδεια τῷ Σεβ. Ἐπισκόπῳ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Συνεσίῳ, ὅπως ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας.

—Ἀνενεώθη ἡ θητεία τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοζίτσης τῆς Ἐπισκοπῆς Ναυπακτίας, ἀντικατασταθέντος μόνον τοῦ συμβούλου μοναχοῦ Χαρίτωνος Παπαναστασίου διὰ τοῦ ἱερομονάχου Ἠσαΐου Παπαγεωργίου.

—Ἐνεκρίθη ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἰωάννου Ν. Λάζου, ἀποφοίτου τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Ἄρτης, ὡς ἐφημερίου, τοῦ χωρίου Κομποτίου τῆς Ἐπισκοπῆς Ἄρτης, καὶ τοῦ Εὐσταθίου Ι. Στεργίου, ἀποφοίτου τῆς αὐτῆς Σχολῆς καὶ ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ.

—Ἐνεκρίθη ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἱερέως

Εὐαγγέλου Σιέμπου ὡς ἐφημερίου τοῦ ἐν Πάτραις ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Ἐπισκοπῆς Γόρτυνος, εἰς ἣν ἤδη οὗτος ὑπάγεται.

—Ἀπεφασίσθη νὰ κληθῇ ὁ διάκονος Φώτιος Λωρεντζᾶτος πρὸς ἀπολογίαν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ ἀντορθοδόξοις φρονήμασι κατὰ τὴν μεταπροσεχῆ Παρασκευήν.

—Ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ Σεραφεὶμ Ἀρβανίτου, ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς Ναυπακτίας, περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ δίχα ἐπισκοπικῆς ἀδείας τελεσθέντος γάμου αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἡ τοῦ Σταύρου Σ. Μαρίνου, ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς Γόρτυνος περὶ χορηγήσεως ἀδείας γάμου τοῦ δεκαπενταετοῦς υἱοῦ αὐτοῦ μετὰ τῆς Κωνσταντίνας Παλούμπα, ἡλικίας 22 ἐτῶν.

—Ἐνεκρίθησαν: μία αἴτησις γάμου 6ου βαθμοῦ ἐξ αἵματος, καὶ δύο 5ου ἐξ ἀγχιστείας.

—Ἐνεκρίθη πρότασις τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Φαναρίου—Θεσσαλιώτιδος κ. Εὐθυμίου περὶ ἀπονομῆς χάριτος διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς τοῦ ἱερέως Βασιλείου Κουτσουλιᾶ.

Ἱερὰ Μητρόπολις

—Ἐπίσκοπος ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἀπέστειλε πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«*Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἀείποτε προστάτις ἀγωνιζομένης πατρίδος φρονῶ ὅτι σύσσωμος καὶ ἀπὸ κοινοῦ δέον ἀποδοκιμάσῃ ἀπαισίους συνωμότας καὶ ὀλετῆρας Ἔθνους. Κύριος ὁ Θεὸς διαφυλάττοι μέγαν Ἀρχηγὸν καὶ Σωτῆρα φυλῆς Ἐλευθέριον Βενιζέλον πρὸς ἀποκατάστασιν Ἔθνους, Ἐκκλησίας*».

Ἡ Α. Σ. ἀπήντησεν ὡς ἀκολούθως:

«*Τὴν ἐγκληματικὴν πρᾶξιν τῶν συνωμοτῶν θὰ τιμωρήσῃ ἡ Δικαιοσύνη τῆς Πατρίδος. Οὐδεμία δ' ὑπάρχει ἀνάγκη ἐκκλησιαστικῆς ἀποδοκιμασίας τοῖς πᾶσι γνωστοῦ ὄντος, ὅτι τὰς ἐγκληματικὰς πράξεις ἀποδοκιμάζει ὁ θεῖος Νόμος. Ἡ Ἐκκλησία εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἓν ἔχει καθῆκον: νὰ εὔχηται, ὅπως ὁ Θεὸς σκέπῃ τοὺς κυβερνῶντας ἡμᾶς κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς. Παρέκκλισις ἀπὸ τοῦ κανόνος τούτου σημαίνει ἐκτροχιασμὸν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῶν καθηκόντων αὐτῶν*».

— Τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Σ. τὸν Μητροπολίτην ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου κ. Ρέπουλης.

—Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου ἡ Α. Σεβ. ὁ Μητροπολίτης ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ναὸν τοῦ Ἀποστόλου καὶ ἐδίδαξε τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα περὶ τοῦ ὅτι πρέπει νὰ ζητῶμεν δι' ἐπιμελοῦς τῶν Γραφῶν μελέτης τὸν Μεσσίαν ὡς ὁ Ναθαναὴλ καὶ ὁ εὐνοῦχος τῆς βασιλίσσης Αἰθιόπων διὰ νὰ ἀποκαλυφθῇ ἡμῖν καὶ περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἀνατροφῆς τῆς νέας γενεᾶς.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς μετὰ τῆς Βουλγαρίας συνθήκης ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μετέβη εἰς τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον μετὰ τοῦ ἐκ τῶν Συνοδικῶν Σεβασμιωτάτου ἁγ. Σύρου καὶ Τήνου κ. Ἀθανασίου καὶ συνεχάρη ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τῷ εὐτυχεῖ γεγονότι τῆς Εἰρήνης. Ἐκφράσας δὲ καὶ τὴν λύπην τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν συνωμοσίαν ηὐχήθη ὅπως ὁ Κύριος σκέπῃ τὸν κυβερνήτην, τοὺς συνεργάτας του καὶ τὴν Πολιτείαν ὅλην ἀπὸ παντὸς κακοῦ. Ὁ κ. Ἀντιπρόεδρος ἐξέφρασε θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας.

— Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Σ. Μητροπολίτης ἐπεσκέφθη τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ἀλυτρώτων ἐν τῷ Καταστήματι αὐτῆς καὶ συνεχάρη ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀλυτρώτων τοὺς διὰ τῆς συνθήκης λυτρουμένους ἀδελφοὺς ἡμῶν.

— Τῇ Κυριακῇ 17 τρέχοντος ἡ Α. Σ. ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Χρυσοσπηλαιωτίσσης κατὰ τὴν δευτέραν λειτουργίαν διδάξας τὸ ἐκκλησίασμα ἀπὸ τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς περὶ τοῦ ἄφρονος πλουσίου, ὅτι ἡ πλεονεξία ἐν τῷ ἀτομικῷ καὶ τῷ ἐθνικῷ βίῳ εἶνε ἡ αἰτία τῶν κοινωνικῶν ἀναστατώσεων καὶ τῶν μεταξὺ τῶν Ἐθνῶν πολέμων, ἐξηγήσας δὲ τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τῆς συναφθείσης εἰρήνης ηὐχήθη νὰ ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν νέων σχέσεων μεταξὺ τῶν τέως πολεμίων ἡμῶν.

Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν παρέστη εἰς τὸν ἐνταῦθα Ρωσσικὸν ναόν, καὶ παρ-

ἠκολούθησε τὴν γενομένην δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀργανώσεως τοῦ στρατοῦ τοῦ Ντενικίν. Τῆς δοξολογίας ταύτης προΐστατο ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ὀδησοῦ καὶ Χερσῶνος κ. Πλάτων.

— Τῇ Δευτέρᾳ, περὶ ὥραν 11, παρέστη ἐν τῷ αὐτῷ Ρωσσικῷ ναῷ εἰς τὴν ἐν αὐτῷ γενομένην δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἑνώσεως τῶν Σέρβων, Κροατῶν καὶ Σλοβένων τελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χερσῶνος καὶ Ὀδησοῦ κ. Πλάτωνος. Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας μετέβη εἰς τὴν Σερ ικὴν Πρεσβείαν, ἔνθα ἐγένετο ἡ ἐπίσημος δεξίωσις τῶν προσκεκλημένων καὶ συνεχάρη τὸν κ. Πρεσβευτήν, εὐχόμενος ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας πᾶσαν εὐτυχίαν εἰς τὸ μεγαλυνθὲν φίλον καὶ ὁμόδοξον Κράτος.

Διάφορα

—Μετὰ ἐνιαύσιον ἐν Παρισίοις διατριβήν, ὅπου ἠγωνίζετο τὸν ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ Ἔθνους ἀγῶνα, ἐπανέκαμψε τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν περὶ τὴν 4 μ. μ. ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἐνθουσιωδέστατα γενόμενος ὑποδεκτὸς ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κατελθὼν μετὰ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Ἀγ. Σύρου καὶ Τήνου κ. Ἀθανασίου καὶ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβροσίου ὑπεδέχθη ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας Νέου Φαλήρου καὶ ἐνηγκαλίσθη καὶ ἠσπάσθη τὸν ἀκαταπόνητον τῆς ἐθνικῆς ἰδέας Ἐργάτην προσφωνῶν «Ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων ἡμῖν τὰ ἀγαθά».

—Τῇ 13 ἱσταμένου ἦγε τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ ὁ Καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Διευθ. τῆς Ριζαρείου Σχολῆς Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος. Τὸν ἑορτάζοντα ἐπεσκέφθησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μετὰ πάντων τῶν Σεβ. συνοδικῶν μελῶν, ὁ παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ Βασιλ. Ἐπίτροπος κ. Μ. Γαλανός, ὁ Ἀρχιγρ. τῆς Ἱ. Συνόδου Ἀρχιμ. κ. Ἀλέξ. Παπαδόπουλος, πάντες οἱ ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντες Ἱεράρχαι καὶ πλεῖστοι ἄλλοι κληρικοί, Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλοι διακεκριμένοι φίλοι αὐτοῦ καὶ πολῖται, πολλὰ δ' ἔλαβε πολλαχόθεν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα, ἐν οἷς καὶ παρὰ τοῦ Μακ. Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Φωτίου, τηλεγραφήσαντος αὐτῷ ὡς ἑξῆς: «Πατρικῇ ἀγάπῃ συγχαίροντες ἐπευχόμεθα μακροβιότητα ἐν θείαις εὐλογίαις καὶ πλήρη εὐδοκίμησιν ἐν παντὶ ἀγαθῷ».

—Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Ἑταιρείας Βυζ. Σπουδῶν ἀπεφάσισε τὴν ἵδρυσιν τμήματος ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γενναδίου μὲ μέλη τὸν Σεβ. πρ. Λεοντοπόλεως κ. Σωφρόνιον καὶ τοὺς κ. κ. Ἀργ. Ζάγον καὶ Φιλώταν Παπαγεωργίου. Τὸ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σμύρνης κ. Χρυσοστόμου τμῆμα θὰ περιλαμβάνῃ ὡς μέλη τοὺς κ. κ. Σ. Σολομωνίδην Γ. Ὑπερίδην Π. Φωτιάδην καὶ Ν. Λιθοξόον. Ἀπεφασίσθη κατ' ἀρχὴν ἵδρυσις τμημάτων τῆς Ἑταιρείας ἐν Πάτραις, Κρήτῃ, Κύπρῳ, Κερκύρᾳ, Ζακύνθῳ, Κεφαλληνίᾳ καὶ Χίῳ.

— Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ, 14 τρέχοντος, περὶ ὥραν 6 μ. μ. ἐγένετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ ἡ ἔναρξις τῶν διαλέξεων τῆς Ἑταιρείας τῶν Βυζαντινῶν Σπουδῶν. Τὴν ἔναρξιν ἐκήρυξεν ἡ Α. Σ. Μητροπολίτης παρισταμένων τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πλείστων κληρικῶν καὶ πολυαρίθμων ἄλλων ἀκροατῶν. Τὴν διάλεξιν ἐτίμησε καὶ ὁ ἐνταῦθα παρεπιδημῶν Ρῶσσος Μητροπολίτης Ὀδησσοῦ κ. Πλάτων. Προλογίζων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐξῆρε τὸ ἐνδιαφέρον, μεθ' οὗ ὁ κόσμος παρηκολούθησε κατὰ τὸ παρελθὸν τὰς γενομένας διαλέξεις, ἐξέφρασε δὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνδιαφέροντος θέλει παρακολουθήσῃ αὐτάς. Στρέψας δὲ τὸν λόγον ἐπὶ τῆς παρουσίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὀδησσοῦ καὶ Χερσῶνος, ὡς ἑνὸς τῶν διαπρεπῶν Ἱεραρχῶν τῆς ἐν Ρωσσίᾳ Ἐκκλησίας, ὑπέμνησε δι' ὀλίγων τοὺς ἱεροὺς δεσμοὺς οἵτινες μᾶς συνδέουσι μετὰ τῆς ὁμοδόξου Ρωσσίας καὶ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν του πρὸς τὴν Ρωσσικὴν ἱεραρχίαν καὶ ἐν γένει τὸν Ρωσσικὸν κλῆρον διὰ τὴν εὐστάθειαν, μεθ' ἧς ἀγωνίζεται τὸν ἱερὸν κατὰ τοῦ ἀνατρεπτικοῦ συστήματος τῶν Μπολσεβίκων ἀγῶνα. Τὸν λόγον ἔλαβε κατόπιν ὁ ἀκά-

ματος τῶν Βυζαντηνῶν σπουδῶν μύστης κ. Γεώργιος Σωτηρίου, δεξιῶς ἀναπτύξας θέμα πρόσφορον, περὶ τῆς καθημερινῆς ἐνδυμασίας τῶν κληρικῶν ἀπὸ τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων μέχρι σήμερον, συνοδεύσας καὶ τὴν ἀνάπτυξιν διὰ φωτεινῶν προβολῶν. Ὁ κ. Σωτηρίου κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι: οὐδεμία μέχρι τῶν παραμονῶν τῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ὑπῆρξε διαφορὰ ρυθμοῦ μεταξὺ ἐνδυμασίας κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, τῆς διαφορᾶς συνισταμένης ὡς πρὸς τὸ χρῶμα, τὸ ὁποῖον διὰ τὸν κλῆρον ἦτο τὸ μέλαν. Αἱ φωτειναὶ εἰκόνες ἔπεισαν τελείως τὸ ἀκροατήριον περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ συμπεράσματος τοῦ ἀγορητοῦ. Ὁ κ. Σωτηρίου ἐξήγησε καὶ τὸ ἱστορικὸν τοῦ λευκοῦ ἐπανωκαλλυμαυχίου τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ὀδησσοῦ καὶ Χερσῶνος, ὅστις καὶ εἶπεν ὅτι τοῦτο ἦτο ὡς διακριτικὸν εἰς τὸν Μητροπολίτην Μόσχας ἀπονεμηθὲν αὐτῷ κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κ]πόλεως. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν προσέθεσεν ὅτι τὸ διακριτικὸν τοῦτο κάλυμμα φέρουσι σήμερον ἐν Ρωσσίᾳ ἓξ Ἱεράρχαι.

—Ἐκ ΚΠόλεως πληροφορούμεθα, ὅτι τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτοῦ ὅπως πληρώσῃ τὴν χηρεύουσαν θέσιν Μεγ. Ἱεροκήρυκος τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας ἠρώτησε τηλεγραφικῶς τὸν ἐν Μάντσεστερ Αἰδ. Πρωθιερέα κ. Κωνσταντῖνον Καλλίνικον ἂν δέχεται τὴν θέσιν ταύτην ὡς καὶ τὴν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας». Ὁ κ. Καλλίνικος ἀπήντησεν εὐγενῶς ἀποποιηθείς.

— Τῇ 16ῃ Σεπτεμβρίου ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν μαθημάτων τοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίας Ἀναστασίας ἱδρυθέντος Ἱεροδιδασκαλείου, ὁμοιοβάθμου πρὸς τὴν Ριζάρειον Σχολήν. Τὸν νενομισμένον ἁγιασμὸν ἐτέλεσεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κασσανδρείας, Πρόεδρος τῆς Ἐφορίας τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου. Διευθευντὴς διωρίσθη ὁ ἀρχιδ. Κύριλλος Λαμπρινίδης.

Ἐμμανουὴλ Ζολώτας (†). — Μετὰ λύπης πολλῆς ἀγγέλλομεν τὸν προχθὲς ἐπελθόντα θάνατον τοῦ τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Εἰσαγωγῆς καὶ τῆς Ἑρμηνείας τῆς Κ. Διαθήκης ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἐμμανουὴλ Ζολώτα. Περὶ τῆς κηδείας τοῦ μεταστάντος γενομένης χθὲς καὶ περὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ δι' ἔλλειψιν χώρου θὰ γράψωμεν λεπτομερέστερον ἐν τῷ ἑπομένῳ φύλλῳ.

— *Ἐκκλησία Κων/νουπόλεως*.— Ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ «Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ»: Τῇ 31 Ὀκτωβρίου τὸ Πατριαρχεῖον ἐξέδωκε τὸ ἀκόλουθον ἐπισημον ἀνακοινωθέν: «Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου τοῦ Συμμαχικοῦ στόλου εἰς τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων, τῆς προοιωνιζομένης τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἱστορικῶν πόθων καὶ ἐναγωνίων ἐλπίδων τῶν ἀλυτρώτων λαῶν, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, προτάσει τοῦ Σεβ. Ἁγίου Τοποτηρητοῦ, διακόψασα ἐπὶ τούτῳ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς ἐδεήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν μεγάλων νεκρῶν τοῦ πολέμου καὶ ηὐχήθη ὅπως ὁ Ὕψιστος φωτίζῃ καὶ καθοδηγῇ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Γῆς ἐν ταῖς σκέψεσι καὶ ἐνεργείαις αὐτῶν πρὸς ἀναστήλωσιν τοῦ δικαίου ἐπ' ἀγαθῷ συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος».

—Ἐπανέκαμψεν ἐκ Τρίγλιας, ὅπου μετέβη κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἐφορίας τῆς κατὰ Χάλκην Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς, ὁ Σχολάρχης αὐτῆς Μητροπολίτης Σελευκείας κ. Γερμανός, ἐπισκεφθεὶς τὰς ἐκεῖ ἱερὰς Σταυροπηγιακὰς μονὰς καὶ ἐξ αὐτοψίας πληροφορηθεὶς τὴν ἐρήμωσιν, εἰς ἣν περιήγαγεν αὐτὰς ἡ μανία τῶν βαρβάρων· ὑπέβαλε δὲ τῇ Ἐφορίᾳ σχετικὴν ἔκθεσιν.

— Προτάσει τῆς διευθυνούσης τὴν «Ἐκκλ. Ἀλήθειαν» Ἐπιτροπῆς διωρίσθη συνοδικῶς διευθυντὴς αὐτῆς καὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ αὐτῆς παραρτήματος «Νέου Ποιμένος» ὁ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Ἀκαδημίας καθηγητὴς κ. Βασ. Ἀντωνιάδης.

—Ἐπανέκαμψεν εἰς Τραπεζοῦντα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Χρύσανθος.

ΝΕΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΑΙ

Ἀναγνωστικὰ Κράτους: Ἀλφαβητάριο. Πρῶτο μέρος. Ἔκδ. 1. Συντακτικὴ Ἐπιτροπή: Δ. Ἀνδρεάδης Α. Δελμοῦζος, Π. Νιρβάνας, Ζ. Παπαντωνίου, Μ. Τριανταφυλλίδης, Κ. Μαλέας. Ἀθῆναι, 1919. Τυπογραφεῖον «Ἑστία», (Τιμὴ λ. 70).

Ἑλληνικὸν Ἀναγνωσματάριον πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς πρώτης τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου. Μέρος Πρῶτον: Ἀλφαβητάριον, ὑπὸ *Δημοσθένους Ἀνδρεάδου*, ἐγκριθὲν κατὰ τὸν Νόμον ΓΣΑ' διὰ τὴν τετραετίαν 1914-1918. Ἐκδότης Μιχαὴλ Μαντζεβελάκης, ἐν Ἀθήναις. (Τιμὴ λεπτὰ 25).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀρχιμ. Κλεονίκῳ, Λευκάδα. *Ἀρχιμ. Ἱεροθέῳ Καρελλᾶ*, Καλάμας. *Ἀρχιμ. Σωκράτῃ Οἰκονομίδῃ*, Πάτρας. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν μετὰ θερμῶν εὐχαριστιῶν. Ἀποδείξεις ἐστάλησαν, ἐγράψαμεν — *Πρεσβ. Δημ. Μαρινάκῃ*, Sydney. Συνδρομηταὶ (4) ἐνεγράφησαν. ἐλλείποντες ἀριθμοὶ ἐστάλησαν.— *Αἰδ. Ἀντ. Ε. Κονταρίνῃ*, Τῆνον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ζητηθέντες ἀριθμοὶ καὶ ἀπόδειξις ἐστάλησαν.— *Ἡγουμενοσυμβουλίῳ Μονῆς Ρόμβου* Δραχ. 70 ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — *Ἀρχιμ. Καλλινίκῳ*, Κόρινθον. Δραχ. 104 ἐλήφθησαν· θερμὰς εὐχαριστίας. Ἀποδείξεις ἐστάλησαν.— *Γ. Κληρονόμου*, Καρουσάδες. *Ν. Παπαδοκώνσταν*, Μερκάδι. Ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἐστάλησαν· συνδρομὴ ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν — *Προέδρῳ Ἐκκλ. Συμβ. Κ. Παπαθανασίου*, Βουτύρου (Καρπενησίου). Συνδρομὴ ἁγ. Παρασκευῆς ἐλήφθη· ἀπόδειξις μετὰ καθυστερουμένων ἀριθμῶν ἐστάλη.— *Αἰδεσ. Ἠλίᾳ Μαντζίκῳ*, Δερβένιον. *Ἐπισκ. Ἐπιτρόπῳ* Τιθωρέας, Κηφισσοχώριον. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν. Ζητηθέντες ἀριθμοὶ μετ' ἀποδείξεων ἐστάλησαν.

Πέτρῳ Δ. Σούμπαση, Κριεκούκιον Βάλτου. Συνδρομὴ «Ἐκκλ. Κήρυκος» εἶνε δραχ. 15 ἐτησίως. *Δημ. Σ. Μπαλάνου*, Ἐνταῦθα. Παρατηρήσεις σας ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν.—*Ἀρχιμ. Αθ. Ἀθανασιάδῃ*, Πύργον, Δραχ. 300 ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν· ἐγράψαμεν.— *Οἰκον. Γεωργ. Φραντζεσκάκι*, Βάμον. Εἰς τὴν ἀπὸ 27 Ὀκτωβρ. ἐπιστολήν σας ἀπαντήσαμεν ταχυδρομικῶς.—*Ἐπισκοπ. Ἐπιτρόπῳ Δ. Βλαχάκι*, Λίμνην, Εὐβοίας. Δρ. 60 ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν· γράφομεν.—*Ἀρχιμ. Ἀστερίῳ Παπᾶ Ἀστερίου*, Τοποτηρητῇ Γόρτυνος, Δημητσάναν.. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν *Παρ. Παρασκευοπούλῳ*, Ψάρι - Ἡραίας.— *Ἰωακεὶμ Μαρκοπούλῳ*, Τ. Τ. 903.— *Ἐφημ. Ἀντων. Ἀθ. Καλογεροπούλῳ*, Καινούργιο, Μεθώνης. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν· ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἐστάλησαν.— *Ν. Νικολαΐδῃ*, χαρτοφύλακι, Λαμίαν.— *Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Χίου κ. Ἱερωνύμῳ*. Ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἐστάλησαν.— *Κωνστ. Παπαδημητρίου*, Ἡγουμένῳ Ἱ. Μονῆς Προυσοῦ. *Ἐκκλησιαστικῷ Συμβουλίῳ*, Γραμματικιάνων. *Παπαδήμῳ Σακελλαρίῳ*, Κανάλια — Βόλου.— *Πρωθ. Δημητρ. Ζούγλῳ*, Σούρπην. *Ἐφημ. Γ. Μαυρουκάκι*, Ἀναβρυτήν.—*Ἐκκλ. Συμβουλίῳ* «Προφήτου Ἠλιού» Λογκανῖκο. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν.— *Ἰωάννῃ Στράτῳ*, Σούρπην. Ἐνεγράφητε.—*Ἱερομ. Γαβριὴλ Ἐμμ. Κουφάκι*, Ἱερὰν Μονὴν Πρέβελης. Ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἐστάλησαν· συνδρομή σας δὲν ἐλήφθη. —*Αἰδεσ. Βασιλ. Δρεμούσῃ*, Καπαρέλι.— *Μαχ. Μαχαιριώτῃ*, Λάρνακα - Κύπρου.— *Ἐκκλ. Συμβ. Λογκανίκου*. Ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 34 ἐπιστολῆς σας ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς. *Καθ. Ν. Παπαχρήστου*. Γύθειον. Ἡ πραγματεία, μακρὰ διὰ τὸν «Ἐ. Κήρυκα», παρεπέμφθη εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Καινῆς Διδαχῆς» ἵνα, ἂν ἐγκριθῇ, δημοσιευθῇ ἐν αὐτῇ. *Ἀρχιμ. Γεωργ. Βλάχῳ*, Τοποτηρητῇ, Ἀργοστόλιον. Θερμοτάτας εὐχαριστίας διὰ τὸ ὑπὲρ τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος» ἐνδιαφέρον. Γράφομεν. — *Ἐκκλ. Συμβουλίῳ*, Λιαπάδων, Κερκύρας. Ἀποστολὴ θὰ γίνηται ἀνελλιπής.— *Ἀρχιμ. Καλλινίκῳ Κρεατσούλῃ*, Κόρινθον. Δραχ. 120 ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν. ἐγράψαμεν.—*Ἀρχιμ. Θ. Ἀνδρουτσοπούλῳ*, Τοποτηρητῇ, Ἄρταν. Δραχμ. 75 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. ἐγράψαμεν.—*Σεβ. Ἐπισκόπῳ Δημητριάδος κ. Γερμανῷ*. Θερμὰς εὐχαριστίας. *Αἰδ. Ε. Κονταράτῳ* Οἶκον. Σῦρον. Ἔχει σταλῆ ὑμῖν ἡ ὑπ' ἀρ. 1443 ἀπόδειξις —*Ἐκκλ. Συμβουλίῳ* Ἁγίας Παρασκευῆς, Κασνέσι Μαγούλας, Καρδίτσης. Παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς διευκρινίσητε πότε καὶ διὰ τίνος μέσου ἀπεστείλατε τὴν συνδρομήν σας.— *Σεβ. Μητροπολίτῃ Ξάνθης καὶ Καβάλλας κ. Ἀνθίμῳ*. Δρ. 60 ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—*Ἐκκλ. Συμβουλίῳ* Ἀσμηνίου. Ἐστάλη ὑμῖν ἡ ὑπ' ἀρ. 1430 ἀπόδειξις.—*Αἰδεσ. Ἀθανασίῳ Χατζησταματίου* Ipswisch, Mass. Ἐνεγράφητε. Ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἐστάλησαν.—*Γεωρ. Λεσβίῳ ἱερεῖ*, Northam-West, Αὐστραλία. Ζητηθέντες ἀριθμοὶ ἐστάλησαν. Συνδρομή σας δὲν ἐλήφθη.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟΝ ΕΚΚΛ. ΤΑΜΕΙΟΝ

Εἰδοποιεῖ πάντας τοὺς παρ' αὐτοῦ μισθοδοτουμένους ὅτι αἱ μισθοδοτικαὶ αὐτῶν καταστάσεις δέον νὰ συντάσσωνται ὡς καὶ τῶν λοιπῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἐπὶ τῇ βάσει προεντολῶν καὶ καταστάσεων θεωρουμένων, τῶν μὲν τῶν Καθηγητῶν παρὰ τῶν Γυμνασιαρχῶν, τῶν δὲ Ἱεροκηρύκων παρὰ τῶν οἰκείων Ἐπισκόπων ἢ Τοποτηρητῶν.

Ἐν τῇ προεντολῇ δέον ν' ἀναγράφωνται λεπτομερῶς καὶ ὑπευθύνως ἅπασαι αἱ κρατήσεις καὶ ἰδίᾳ αἱ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀπὸ 1 8βρίου λήγ. ἔτους ἀρξαμένου νέου νόμου. Κατ' αὐτὸν οἱ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου μέτοχοι καταβάλλουσι α'.) 2 % ἐπὶ τοῦ μισθοῦ β'.) 1,35 διὰ δικαίωμα ἐγγραφῆς μέχρι συμπληρώσεως τῶν 80 δραχμῶν. γ'.) 1)50 τοῦ μισθοῦ οἱ ἔγγαμοι μέχρι συμπληρώσεως δρχ. 400 καὶ δ'.) 1 % ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐπιδομάτων.

Οἱ καθιστάμενοι μέτοχοι δυνάμει τοῦ νέου Νόμου, δηλαδὴ ἀπὸ 1 8βρίου καὶ ἐπέκεινα καταβάλλουσι μηνιαίως: α'.) 2 % ἐπὶ τοῦ μισθοῦ β'.) 1)50 τοῦ μισθοῦ μέχρι συμπληρώσεως ὁλοκλήρου μισθοῦ γ'.) 1)50 διὰ γάμου μέχρι συμπληρώσεως δρχ. 400 καὶ δ'.) 1 % ἐπὶ τῶν ἐπιδομάτων.

Πάντες ἐν γένοι οἱ μέτοχοι ὑπόκεινται εἰς τὴν καταβολὴν τῆς αὐξήσεως μισθοῦ ἢ προσαγωγῆς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νέου Νόμου καὶ ἐπέκεινα.

Οἱ μὴ ὄντες μέτοχοι δημόσιοι ὑπάλληλοι ὀφείλουσιν ὑπευθύνως νὰ δηλώσωσι τὸν λόγον τῆς μὴ ὑποχρεωτικῆς των ἀναγραφῆς, καθόσον τὸ Ταμεῖον εἶναι ὑποχρεωμένον μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς τοιαύτης δηλώσεως νὰ κρατῇ τὰ διὰ τὸ Μετοχ. Ταμεῖον ἀνωτέρω σημειούμενα ποσοστά. (Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ: Ἐν Ἑλλάδι δρχ. 15,
» » Ἐξωτερικοῦ δρχ. 20.
Ἕκαστον τεῦχος δρχ. 0.35.
Διὰ τοὺς φοιτ. Θεολ. καὶ Ἱεροσπουδαστὰς τὸ 1)2

Διευθυντὴς ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Τακτικὸς Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου
Γραφεῖα ἐν τῇ ἱ. Μητροπόλει Ἀθηνῶν.
Ὥρα ἐντεύξεων 5 1/2 — 6. μ. μ.